

MANIAK

MARTINA
COLE

MARTINA COLE

MANIAK

2011

Copyright © 1993 by Martina Cole
Translation © 1997, 2009 by Karin Lednická
Cover © 1997 by Radek Urbiš
Czech Edition © 1997 by Domino

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být elektronicky přenášena ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE LADYKILLER,
vydaného nakladatelstvím Headline Book Publishing, London 1993,
přeložila Karin Lednická
Korektura: Hana Bončková, Michaela Kontriková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání čtvrté, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2011

ISBN 978-80-7303-621-8

Tuto knihu věnuji

Lesovi a Christopherovi

Chtěla bych poděkovat svému agentovi Darleyi Andersonovi za jeho víru, důvěru a především za jeho přátelství.

Mnohonásobné díky seržantu Stevenu Bolgerovi z policejního okrsku ve Windermere na Floridě za pomoc, kterou mi poskytl při psaní této knihy.

A také děkuji Julii, že ťukala do stroje a ťukala a ťukala.

A zvláštní poděkování mám pro svého manžela a syna, oni už vědí za co.

Kniha první

*„Hle, přetavil jsem tě,
ne však jako stříbro,
vyzkoušel jsem tě
v tavicí peci utrpení.“*

Izaiáš, 48-10

Prolog

„Nechtěla jsem po tobě nic víc, než aby sis sundal ty zablácené boty. Prokrista, Georgi, jsi natvrdlý nebo co? Copak ti nedocházejí ani ty nejzákladnější věci?“

Elaine Markhamová pohlédla do bezvýrazného obličeje svého manžela a potlačila v sobě nutkání praštit do něj pěstí. Uvědomila si, že skřípe zubama, a s vynaložením všech sil se snažila uklidnit. Očima znovu přejela zablácenou kuchyňskou podlahu.

Hluboce si povzdechla, ze skříňky pod kuchyňským dřezem vytáhla podlahový hadr, s třísknutím dvířka zavřela a do umělohmotného kbelíku začala napouštět vodu. George Markham sledoval, jak jeho žena do vody přilévá trochu saponátu. Posadil se na jednu z kuchyňských židlí a začal si zouvat boty určené k práci na zahradě. Dával si záležet, aby už na čistou podlahu neupadl ani kousíček bláta.

Elaine se s kbelíkem v ruce odvrátila od dřezu a zavřeštěla na něj: „Nemůžeš se zouvat nad novinama? Jsi tak pitomý, že tě nenapadne ani takhle jednoduchá věc?“

George po několika vteřin na svou ženu mlčky hleděl a hryzl si přitom spodní ret.

„Omlouvám se, Elaine.“ Mluvil tiše a zaraženě. Zvuk jeho hlasu Elaine přinutil zavřít oči a pevně stisknout víčka.

George si sundal boty, přešel ke dveřím vedoucím do zahrady a postavil je ven. Obezřetně dveře zavřel a obrátil se zpět ke své ženě.

„Dej to sem, Elaine. Já ten svinčík uklidím.“ Smutně se na ni usmál, což u ní vyvolalo dýchací potíže. Podrážděně zavrtěla hlavou.

„Ne. Jenom bys to rozmazal. Proboha, Georgi, není divu, že se ti nedaří v práci. Spíše se divím, že ti tam dovolí vůbec chodit.“ Postavila kbelík s horkou vodou na podlahu a klesla na kolena. Pustila se do vytírání a nepřestávala přitom hudrat.

„Vážně, z tebe by člověk začal lozit po zdech. Nedokážeš udělat nic... *nic...*, aniž bys to nějakým způsobem nepomrvil. Jenom si vzpomeň na minulý týden...“

George sledoval, jak se pod zástěrou pohybuje manželčina obrovitá zadnice. Bochníčky tuku na bocích se jí při drhnutí podlahy povážlivě třásly. V duchu si představil, jak se zvedá ze židle a vši silou ji do toho zadku nakopne; tak silně, až by odletěla i s tím kbelíkem vody. Tato představa mu vyvolala úsměv na rtech.

„Co se culíš?“ Namáhavě se vrátil do skutečnosti a zahleděl se do Elaininy tváře. Upřeně ho pozorovala přes rameno; pod zářivkovým osvětlením vypadaly její ostře zelená víčka a rudé rty odpudivě.

„To nic... nic, miláčku.“ Mluvil zmateně.

„Buď té lásky a zmiz, Georgi. Ztrať se mi z očí.“

Dále sledoval svou ženu. Díval se, jak její silné ruce ždímají podlahový hadr, jak ho silné prsty vymačkávají, až v něm nezůstala jediná kapička. Přál si zmáčknout Elainin krk. Namísto toho zamířil ke dveřím.

„A kam jdeš teď?“ Hlas měla pisklavý a třásl se jí.

George na ni civěl.

„Mám ještě nějakou práci v kůlně.“

Elaine obrátila oči ke stropu.

„Dobře, tak proč jsi teda šel nejprve sem a zaprasil podlahu? Musela jsem se kvůli tobě darmo rozčilovat.“

„Chtěl jsem jen šálek čaje. Ale jak vidím, máš práci...“

Kvapně vyběhl z kuchyně a za dveřmi si znovu nazul boty. Elaine pár vteřin tupě hleděla na zavřené dveře. Pokaždé, když na George „vyjela“, jak tomu sama říkala, cítila se provinile. Provinile a zemdleně. George je takové budižkničemu. Celé roky ji jeho flegmaticnost, s níž přijímal společný způsob života, přiváděla k šílenství. Povzdechla si a znovu se pustila do vytírání podlahy.

George vstoupil do kůlny, zavřel dveře na petlici a na chvíli se o ně opřel; na čele mu vyrazily krůpěje studeného potu. Olízl si rty, zavřel oči a začal zhluboka dýchat.

Jednoho krásného dne zažije Elaine šok. Otevře tu svoji pusu dvakrát víc než obvykle. George cítil, jak mu do žeber zběsile

tluče srdce a přiložil si na něj ruku, jako by tím chtěl to bušení zmírnit.

Odlepil se ode dveří a přešel na druhý konec kůlny. Ze staré školní lavice sundal štos zahrádkářských časopisů a zvedl víko. Uvnitř leželo několik zmuchlaných špinavých svetrů, které si oblékal při práci na zahradě. Vyndal je a usmál se. Pod nimi měl své časopisy. *Opravdové* časopisy, ve kterých byly opravdové ženy. Ženy, které ho nesekýrovaly, nehádaly se a nic nepožadovaly. Ženy, které jen pasivně ležely a usmívaly se. Mohl si s nimi dělat, co se mu zachtělo.

Sebral vrchní časopis. Na obálce byla mladá, přibližně dvacetiletá dívka. Ruce měla svázané za zády a kolem krku černý kožený obojek. Plavé nazlátlé vlasy jí splývaly přes ramena a částečně zakrývaly ňadra. Jakási mužská ruka ji táhla dozadu; chlupatost působila ve spojení s dívčími lokýnkami rušivě. Dívka se usmívala.

George se na obrázek chvíli zahleděl. Nepatrný letmý úsměv, při kterém sotva odhaloval zuby. Znovu si olízl rty a posadil se do křesla. Pomaličku, jako by ten časopis otevřel poprvé; chtěl si vychutnat rozkoš z každé fotografie.

Zahleděl se na dívku před sebou, tentokrát to už byla jiná. Vzezřením připomínala Orientálku, měla drobná špičatá ňadra a závěs černých vlasů. Stála na všech čtyřech, kožený obojek obepínající její krk byl řemenem připevněný k nohám. Bylo patrné, že by se při nepředloženém pohybu uškrtila. Za ní stál muž. Měl na sobě černou koženou masku a právě se do dívčina řitního otvoru chystal vsunout ztopořený penis. Dívka se dívala přímo do objektivu, záda měla prohnutá do oblouku a na tváři se jí rozprostíral úsměv zračící živočišnou rozkoš.

George si spokojeně povzdechl. Pomaloučku obracel stránky časopisu, tu a tam se zastavil a oddálil časopis od očí, aby si mohl fotografii prohlédnout z jiného úhlu. Cítil, jak v něm narůstá známý pocit vzrušení. Vsunul ruku do záhybů křesla, chvíli šmátral, a pak konečně našel, co hledal. Vytáhl vojenský nůž, opatrně si rozložil časopis na kolena a teprve potom vyjmul nůž z pouzdra. Byl to velký nůž se sedmipalcovým ozubeným ostřím. Obracel jím ve slunečním svitu, který dovnitř kůlny pronikal oknem a sle-

doval, jak se čepel leskne. Očima sklouzl k dívce na prostřední dvojstraně časopisu. Její tvář se na něj dívala se směsicí agonie a nezměrného vzrušení, zatímco jí zlověstně vyhlížející muž ejakuloval do tváře; jeho sémě jí stékalo po bradě až na prsa.

George ji začal pečlivě a promyšleně trhat na kusy. Přejel jí nožem po krku a rozřezal přitom papír. Poté začal cupovat dívčiny prsy a vaginu. Celou tu dobu se na něj dívala. Usmívala se. Povzbuzovala ho. Cítil, jak se mu topoří úd, cítil, jak mu v podpaží a na zádech vyrazil studený pot. Začal časopis škubat, prudkými pohyby zabodával nůž do papíru. Hučelo mu v uších, jako by plaval pod vodou, a tento vjem stále sílil, až se konečně dostavila nádherná, bezmála euforická vlna orgasmu.

George se rozvalil ve svém starém pohodlném křesle, přerývaně dýchal a tlukot srdce se pozvolna vracel k normálu. Zavřel oči a nakonec začal znovu vnímat zvuky a obrazy okolního světa.

Slyšel, jak venku vrčí sekačka na trávu. Slyšel křik sousedovic dětí při hře v bazénu. Jejich upištěný dětský smích ho přivedl k plnému vědomí. Do očí mu stékaly stružky slaného potu a přinutily ho několikrát zamrkat. Zvolna zavrtěl hlavou a shlédl do svého klína. Spatřil krev.

Znovu několikrát zamrkal. Dívka byla celá zkrvavená. To tělo, které rozsekal na cucky, se pozvolna stávalo jednou velkou rudou skvrnou. George němě zíral.

Prudce časopis odhodil, každý nerv v jeho těle vibroval v náhlém šoku.

Pořezal se! Civěl na řezné rány na stehně. Všude byly cákance krve. V panice vyskočil z křesla. Nůž prořezal dřiny a pronikl i skrze kůži!

Musí to říct Elaine. Bude ho muset zavézt do nemocnice. Ve slepé hrůze vykročil ke dveřím z kůlny.

A pak si vzpomněl na časopisy.

Jednou rukou si držel poraněnou nohu a druhou sbíral časopisy z podlahy. Společně se vším ostatním je naházet do školní lavice. Navrch nacpal staré svetry a sklopil víko. Cítil, jak mu po noze stéká krev.

Sebral hromadu zahrádkářských časopisů a mrskl jimi na lavičce. Teď už byla krev úplně všude.

Vysunul petlici v horní části dveří kůlny a vykročil do prudkého slunečního světla. Zpoza řídkého plotu z modřínových prken se ozývalo cákání vody a pištivé hlásky dětí a obojí George bolestně bodalo do uší. Rozběhl se po pěšince vedoucí k zadním dveřím a prudce je otevřel.

Elaine právě připravovala zeleninu k večeři. Otráveně se k němu otočila. Stál před ní celý zbrocený krví.

„Já... já jsem se pořezal, Elaine.“ Měl pláč na krajíčku.

„Bože můj! Georgi!“ Chňapla po utěrce, ovázala mu s ní nohu a pevně ji utáhla na uzel. „Pojď. Zavezu tě do nemocnice.“

George ležel v kóji na pohotovosti grantleyské nemocnice. Cítil se mizerně. Mladičká sestra se mu pokoušela sundat kalhoty.

„Prosím vás, pane Markhame. Musím vám je sundat.“ Měla mladý a smyslný hlas.

„Ne. Nemusíte. Prostě tu nohavici odstříhňte nebo tak něco.“

George a sestra si jeden druhého zpytavě prohlíželi. Potom oba stočili své zraky k závěsu, který kdosi zvenčí odhrnul. Mladá sestra si ulehčeně oddechla. Byl to vrchní ošetřovatel Joey Denellan.

„Copak se tady děje, sestro?“ V hlase mu zaznívala veselost, tolik příznačná pro muže – ošetřovatele.

„Pan Markham mi nechce dovolit, abych mu svlékla kalhoty.“

Mladý muž se na George usmál. „Vy jste asi kapánek stydlivý, že ano? To nic. Já to udělám.“

Sestra odešla a dříve, než George stačil něco namítnout, mladík z něho stahoval džíny. George se je pokusil chytit za pásek, ale chlapec byl příliš silný. Kalhoty byly dole.

George polkl a odvrátil hlavu od hochovy tváře.

Joey Denellan pohlédl zkušeným zrakem na zraněnou nohu. Hluboká rána, ale nezasáhla žádnou důležitou arterii. Očima letmo přejel po mužově těle a pak náhle ustrnul. Není divu, že se tak vzpíral, když mu Jenny chtěla svléknout kalhoty. Ty skvrny byly docela čerstvé a ještě stále lepkavé. Co ten člověk prováděl, že si přivodil na noze tak hlubokou ránu? Pokrčil rameny. Nebyli tady od toho, aby dedukovali důvody.

„Jaký to byl nůž?“ Joey si dával záležet, aby mluvil stále povzbudivým tónem.

„Ále, švýcarský armádní nůž.“ George téměř šeptal a mladší muž k němu pocítil lítost.

„No, bude to potřebovat pár stehů, ale nic se nebojte. Nezasáhl jste nic důležitého. Nechtěl byste, abych se vám poohlédl po nějakých čistých kalhotách?“

George v hlase toho člověka zaslechl podtón „chlap mluví s chlapem“. Přikývl. „Prosím vás. Já...“

„To je v pohodě. Hned budu zpátky. Doktor tady bude každou chvíli, ano?“

„Děkuji. Velice vám děkuji. Prosím..., mohl byste zařídit, aby sem nepřišla moje žena?“

V Georgeových očích se zračila úpěnlivá prosba. Joey pomalu přikývl.

„Zařídím. Žádný strach.“ Vyšel z kóje a zamířil do přijímacího pokoje.

„Paní Markhamová?“ Očima přejel hlouček shromážděných lidí a ani trochu ho nepřekvapilo, když se z něj vyloupila právě ta tlustá žena se zrzavým přelivem a v zelené teplákové soupravě. Jaksi věděl, že zrovna tahle osoba je manželkou onoho chudáka.

„Je v pořádku? Bože můj, pořezat se v pitomé kůlně – něco takového se může stát leda Georgeovi. Vážně, doktore, já vám povím...“

„Ošetřovatel. Jsem ošetřovatel.“

Elaine znovu spustila, ale Joey ji přerušil.

„Jakmile se na vašeho manžela podívá lékař, budeme ho šít. Kdybyste si chtěla dát třeba šálek kávy nebo něčeho jiného, támhle na konci chodby je automat.“ Ukázal na lítací dveře po pravé ruce.

Elaine věděla, že ji jednoduše umlčel, a v očích se jí objevil ocelový lesk, který si obvykle rezervovala pro George. Otočila se, došla k lítacím dveřím a rozrazila je tak prudce, až narazily na zeď.

Joey Denellan ji sledoval. Žádný div, že ten starý chlápek vypadá tak zničeně. Manželství s touhle ženou musí být stejné, jako by se byl oženil s Atillou, králem hunským. Ale přesto byl

Joey na rozpacích. Jak ten chlápek k té ráně přišel? Jakže to říkala? V zahradní kůlně? Jak to jde dohromady s tím spermatem – nebylo pochyb, že to bylo sperma –, které měl na spodním prádle? Zaslechl, že na něj někdo volá.

„Joeyi, bouračka na silnici M 25.“

„Kolik je tam zraněných?“ Zamířil k přijímacímu pultu.

„Čtyři. Měli by dorazit za sedm minut.“

„Dobře. Zavolej na úrazovku.“

Joey se začal zaobírat běžnými záležitostmi, o které je potřeba se postarat při každé dopravní nehodě. George Markham se mu vytratil z mysli.

„Půjdeš taky, Georgi?“ Zdálo se, že hluboký hřmotný hlas Petra Renshawa zbortí stěny kanceláře.

„Kam jestli půjdu?“ George se na Renshawa podíval přimhouřenýma očima.

„Na ten mejdan, Georgi. Na ten šílený mejdan, co ho pořádá Jonesy na rozloučenou.“

„Ach ano, Jonesyho rozlučkový večírek. Jistě, jistě. Ano, půjdu tam.“

„Dobře děláš. Zajistil jsem pro něho striptýzový program se vším všudy! Něco ti řeknu, Georgi – bude to úžasný večírek. Ďábel-ský večírek!“

Petr Renshaw měl ve zvyku dělit slova, aby vyzvedl jejich význam. Georgeovi se z toho chtělo plazit po zdech.

Renshaw byl odbytářem oděvní firmy, pro kterou George pracoval. Měl mnohem vyšší postavení než George a tato skutečnost ho nesmírně těšila. Petru Renshawovi bylo něco málo přes třicet a kdekdo si mohl domyslit, že vydělává spoustu peněz. V odbytovém oddělení byl mužem číslo jedna. Z jakéhosi podivného důvodu měl George rád a vždy, když někdo pořádal večírek, zajistil pozvánku i pro něj.

„Ten striptýz jsem zařídil osobně, Georgi. Nejlepší kočky z téhle strany řeky. Nemůžu se dočkat, až uvidím Jonesyho užaslý obličej.“

George se usmál.

Starý Jonesy.!. Howard Jones byl mladší než George, mohlo mu být nějakých pětáctyřicet. Georgeovi bylo jednapadesát. Vnitřně se otrásl hrůzou. Padesát jedna let. Život už má skoro za sebou. Hlas Petra Renshawa stále hřímá.

„Všechno je zařízeno. Nejdříve se půjde do hospody U Kvívěho vepře. Jo, při dobré paměti – od každého vybíráme po dvaceti babkách. No a pak se přemístíme do toho nového nočního klubu – jakže se to tam jmenuje? Už to mám – Platinová blondýnka. Budeme koukat na mladý kůstky, jak natrásají ty svoje přednosti. Královsky se pobavíme.“

George se stále usmíval.

„No a pak si budeš moci užít. Strčit ho do kundičky takové, která přímo u-mí-rá touhou, jen aby ho už tam měla. Takže se v pátek uvidíme?“

George přikývl. „Ano. Na shledanou v pátek, Petře.“

Při východu z kanceláře provázel Renshawa pohledem. Starý Jonesy. O mně beztak mluví jako o starém Markhamovi. Podíval se na hodinky. Ukazovaly pět hodin třicet pět minut. Zvedl se ze židle, oblékl si sako a vydal se na cestu k východu z budovy. Kortonovy oděvy byly i navzdory hospodářské recesi úspěšnou společností. George pracoval v účtárně ekonomického oddělení.

Prošel krátkou chodbou a zamířil ke schodišti, které vedlo na parkoviště. Nikdy nejezdil výtahem. Kráčel ze schodů a náhle uviděl slečnu Pearsonovou, jak klečí na podlaze a sbírá jakési listiny. Byla mladá, mohlo jí být přibližně osmnáct let a u Kortona pracovala jeden rok. George na ni ještě nikdy nepromluvil. Na halence si nechala rozepnuté tři knoflíčky, a když roztáhla ruce, aby listiny shrnula na hromadu, George, stojící v mezipatře, ze svého nadvhledu spatřil nadýmavý pohyb jejích ňader.

Upřeně se na ni zahleděl. Smetanová kůže byla pevná a vybízející. Dívka k němu vzhlédla. Pohlédl do zmalované tváře. Přiměl se sejít několik schodů, které je od sebe oddělovaly, shýbl se, sebral několik papírů a podal jí je.

„Děkuji, pane Markhame.“

Ona ví, jak se jmenuji! Tato drobná skutečnost George naplnila nezměrnou radostí.

„Rádo se stalo.“ Postavil se a znovu si ji prohlížel. A pak se otevřely dveře v poschodí a dolů k nim dolehl hřímavý hlas Petra Renshawa.

„Tak tady jsi! Všude jsem tě hledal. Georgi, ty stará liško podšitá, to jsem si mohl myslet, že tě najdu tam, kde jsou hezké holky!“

Slečna Pearsonová se na Petra podívala a obdařila ho širokým úsměvem. George bedlivě zkoumal její tvář.

„Ach, Petře.“ Hlas měla zastřený a namáhavě dýchala. „Čekala jsem na tebe, ale...“

George zaslechl kroky Petra Renshawa, jak schází po schodech dolů a je jim stále blíž a blíž. Chvatně posbíral z podlahy zbytek papírů a podal je slečně Pearsonové.

Poté odešel pryč, byl si jistý, že to unikne jejich pozornosti. Nemýlil se. Ani jeden z nich nezareagoval byť jedním jediným slůvkem. Vyšel z budovy a odemkl svoje auto, staříčkový orion. Posadil se za volant a čekal.

Konečně se dvojice vynořila z budovy. Zamířili k Petrovu autu, Renshawova ruka objímala dívčina ramena a v dlani hnětla její ňadro. Slečna Pearsonová se zachichotala a jemně ho odstrčila.

Další čubka. Další šlápota. Jakže to Petr říkal? Umírá touhou, jen aby už ho tam měla? George zavřel oči a vychutnával si představu, kterou v něm ta slova vyvolala.

Barvitě si představoval slečnu Pearsonovou, jak mu nabízí svoje tělo, nohy má široce roztažené a přivázané k nohám postele. Ruce má svázané za zády, a jak se k ní přibližuje, její zmalovaná tvář se na něj usmívá. Prosí ho o to. Prosí, žebroní...

„Pane Markhame?“ George prudce otevřel oči.

„Cítíte se dobře? Jste velice bledý.“

George tupě civěl na muže, který si ho prohlížel přes okénko. Sloužil jako obsluha na parkovišti.

„Jsem v pořádku, děkuji vám.“ George se plaše usmál. „Jsem jenom trochu unavený, to je vše.“

Muž zasalutoval a napřímil se.

George ho pozoroval, jak odchází, a tlukot srdce cítil až v uších. Snažil se znovu si vybavit ten obraz, ale nepovedlo se mu to.

Celý se třásl, když nastartoval vůz a rozjel se do centra Grantley. Dnes měly přijít časopisy, které si objednal. S úsměvem na tváři vychutnával sluneční svit babího léta a nádherný pocit blaženého očekávání.

Myslí mu kmitlo pomyšlení, že se z jeho koníčka stává posedlost, ale okamžitě tu myšlenku zapudil do ústraní. Noha ho stále bolela a celou cestu si ji bezmyšlenkovitě třel.

Byl konec září roku 1989.

Elaine Markhamová pohlédla na svého muže, který se právě díval na televizi. Jeho lesklá oplešatělá hlava se pokyvovala nahoru a dolů, jako by schvaloval vše, co hlasatel vyřkl.

„Prokrista, Georgi! Přestaň přitakávat televizi!“

Ze svého křesla se obrátil k ní a ve tváři měl ublížený výraz. Elaine zavřela oči. Cítila, jak se jí ruce zatly v pěst a snažila se uklidnit.

„Mám ti udělat šálek ovaltinu, drahoušku?“ zeptal se George jemně.

„Ano, udělej.“

George vešel do neskutečně čisté kuchyně a jal se připravovat nápoje na dobrou noc. Na sporák postavil rendlík s mlékem, otevřel dvířka kredence a vytáhl Elaininy tablety na spaní. Jednu pečlivě rozdrtil mezi dvěma lžičkami a prášek nasypal do hrníčku s ovaltinem. S úsměvem do něj nalil vařící mléko a horlivě nápoj zamíchal. Poté z tuby vysypal další dvě pilulky a společně s ovaltinem je donesl Elaine.

„Tak tady to máš, drahoušku. Rovnou jsem ti přinesl i tabletky.“ Vzala si od něj šálek a léky.

„Díky, Georgi. Poslyš, já vím, že občas ujedu...“ Hlas se jí zlomil.

„Nevěnuji tomu nejmenší pozornost, Elaine. Víím, jak tě – jak bych to jen – irituji, to je to správné slovo, že ano?“

George se na ni usmál tím svým posmutnělým úsměvem, který v ní pokaždé vyvolával touhu roztrhat ho na cucky.

Vložila si pilulky do úst a zapila je ovaltinem, přičemž si opářila rty.

George se neustále usmíval.

„Je to nějaké hořké.“

Zvedl obočí a usrkl ze svého šálku.

„Já to mám dobré, drahá. Možná máš na jazyku pachutí po těch pilulkách.“

„Snad. Myslím, že si to vezmu s sebou nahoru.“ Namáhavě se vysoukala z křesla.

„Dobrou, Elaine. A dobře se vyspi.“

Obdařila svého manžela nevrlym pohledem.

„Kdybych měla dobré spaní, Georgi, nebrala bych prášky.“

„To se jenom tak říká, drahá. Nic víc.“

Zdálo se jí to, anebo byl George v poslední době nějaký jiný? Přestože by nedokázala přesně říct, v čem se liší, věděla jistě, že rovnováha mezi nimi zaznamenala určitý posun. Když se teď na svého manžela zahleděla, byla by přísahala na celý štos biblí, že se jí vysmívá.

„Tak tedy dobrou noc, drahoušku,“ řekl ještě jednou.

Pokusila se na svého manžela usmát.

„Ano. Dobrou noc, Georgi.“

Vykráčela z pokoje a celou cestu ji provázel jeho pohled. Když stoupala po schodišti nahoru, znovu ji zaplavil ten nepříjemný pocit. Byl začátek prosince a v průběhu několika uplynulých měsíců se George choval „nějak divně“. Nestalo se nic, na co by mohla přímo poukázat, v podstatě šlo jen o maličko nepodstatné změny. Tak například se každý večer pravidelně vydával na procházku. Nikdy nebyl pryč více než hodinu, ale přece jenom...

Svlékla si župan a posadila se na okraj postele. Za celých sedmadvacet let jejich manželství se nikdy nešel projít. Vlastně se dalo říct, že se mu procházky upřímně protivily.

Vyzula si ovčinou lemované pantofle a promnula si kuří oko. Nohy, stejně jako i zbytek těla, měla tlusté a navíc zohyzdění křečovými žilami. Prohlížela si je a pokrčila rameny.

Posadila se, opřela se o polštáře, sáhla po posledním čísle *Mills and Boon* a četla, dokud tablety nezačaly účinkovat a nedopila ovaltin.

Písmena se jí začínala rozmazávat. Rychle zamrkala a snažila se zaostřit zrak. Poslední dobou ty prášky zabírají pořád rychleji.

Nakonec to vzdala. Zhasla lampičku na nočním stolku a uložila se ke spánku.

O deset minut později George přiložil ucho ke dveřím do ložnice a spokojeně zamručel, když k němu dolehlo hlasité manželčino chrápání.

George vyklouzl z domu. Oblékl si svůj nejteplejší svrchník, protože noční vzduch byl chladný a vlhký. V pouličním osvětlení vypadal úplně stejně jako kterýkoli jiný pozdně noční chodec. Nasadil si štramácký klobouk, který si pořídil docela nedávno, a vyrazil na cestu.

V poslední době se cítil tak svobodný, jak už se mu dvacet let nestalo. Grantley prochodil křížem krážem. Kráčel mlčky a neúnavně. Toho večera se rozhodl zajít k bytovkám na druhé straně města. Zhluboka se nadechl a vyrazil na svou osamělou pouť.

Při chůzi stále obezřetně sledoval okna s odhrnutými závěsy a jakýkoli pohyb. Došel na konec Bychester Terrace a zabočil doprava. Peabody Street ho dovedla až k prašné silnici, která procházela periferiemi Grantley. Žádný čilý dopravní ruch, jen tu a tam po ní projelo osamělé auto s několika lidmi uvnitř. K bytovkám na Beacham Rise dorazil George za patnáct minut.

Postavil se pod rozložitou třešň naproti malému domu a čekal. Své podívané se dočkal až ve čtvrt na dvanáct, jako obvykle mu ji poskytla žena bydlící ve druhém patře. Těmto domům se říkalo nízkopodlažní, měly všehovšudy tři poschodí. Za posledních osm týdnů tam George zašel mnohokrát a pokaždé to byla ona žena z druhého poschodí, která pro něj uspořádala vystoupení. Za své stanoviště si zvolil malou vyvýšeninu pod třešní, která byla součástí obecního plánu. Za Grantley zelenější. Z tohoto místa se mu naskýtal dokonalý výhled do oken ženina bytu. Z kapsy vytáhl divadelní kukátko a zahleděl se.

Leonora Davidsonová si mohutně zívla. Natáhla ruce nad hlavu a prohrábla si tuhé černé vlasy. Byla k smrti znavená. Čas od času si bude muset dát pauzu, jinak ji to zabije.

Pomalů si rozeplula knoflíčky na halence a nechala ji z oblých ramen volně sklouznout na podlahu. Uvolnila háčky podprsenky, ňadra vyklouzla ze sevření a vzápětí ji začala svědit. Leonora se pustila do zuřivého škrábání. Rukou nadzvedla jeden prs a zahleděla se do zrcadla v šatníku. Jemnou kůží se táhla červená

rýha otlaku. Povzdechla si. Bude si muset obstarat nějaké slušné podprsenky.

Uchopila obě ňadra do dlaní a pozvedla je, jako by je chtěla potěžkávat. Určitě přibrala. Pak si rozepnula sukni a nechala ji spadnout na podlahu. Vystoupila z ní a odkopla ji stranou.

Leonora si v zrcadle prohlížela své tělo. Na její věk nebylo špatné. V poslední době sice trochu oplácané, ale tomu se zkrátka nikdo nevyhne. Automaticky zatáhla břicho a pak ho zase uvolnila. K čertu s tím! Stejně tady není nikdo, kdo by ji obdivoval. Proč si dělat hlavu?

Znovu zívla, tentokrát ještě mohutněji, a zamířila k šatníku, odkud vytáhla noční košili – flanelový kus oděvu, který ji aspoň zahřál, když už nic jiného. Naposledy se protáhla, zhasla světlo a vlezla si do postele.

George stál pod stromem celý zkoprnělý. Když světlo v ložnici zhaslo, zamumlal si pod vousy tichou kletbu a nacpal divadelní kukátko zpět do kapsy svrchníku. Byl zbrocený potem. Z kalhot vytáhl kapesník a osušil si čelo.

Mrcha pitomá! Co by za to dal, kdyby teď v tom bytě mohl být s ní! On už by jí ukázal co proto! Producírovat se takhle nahý. Ponoukat lidi, aby se na ni dívali. Štětka! Vzhledem ke svému vysokému stupni vzrušení si George nevšiml, že ho při sledování té ženy pozorovali dva mladíci.

„Co to tam děláš?“ Zvuk toho hlasu byl tak pronikavý, že se George otočil jako na obrtlíku.

„Co... co prosím?“ vykvikl překvapeně. Spatřil opodál stojící mladíky, jeden z nich měl dlouhý kožený plášť a rozčepýřené vlasy. Ten druhý byl oblečený do objemného kožichu z ovčí kůže a reprezentoval sortu lidí, o které George věděl, že se jim říká skinheadi.

„Však jsi mě slyšel, ty úchyláku. Čuměls na Davidsonovou, jak se svlíká. Seš šmírák?“

Hoch v koženém kabátě vykročil směrem ke Georgeovi a ve tváři měl výhrůžný výraz.

„Máš nějaký prachy?“ Tohle řekl pro změnu skinhead. George zřetelně cítil zápach toluenu a zvratků.

Rozpačitě si oba prohlížel.

Mladík v koženém kabátě se blížil a George bezděky udělal krok zpět.

„Jestli hned neodejdete, tak budu volat o pomoc.“

Kožený kabát se na něj ušklíbl.

„Jestli hned neodejdete, tak budu volat o pomoc. No a my,“ obrátil se na svého kamaráda, „bysme zase pro změnu mohli řvát o jeho šmíráctví. Ty seš zkrátka takovej čumílek, co? Raději naval prachy a můžeš jít. V tichosti.“

Skinhead se zlomil v pase a George znechuceně sledoval, jak se z chlapcových úst vyřinul proud zvratků. Dopadly na zem v těsné blízkosti Georgeových bot a částečně je i zasáhly. Do nozder ho udeřil příznačný zápach, který náhle prodchnul mrazivý noční vzduch.

Chlapec v koženém kabátě se svému kamarádovi, nyní bezmocně se opírajícímu o třešeň, nezřízeně smál.

George zaštrachal v kapsách kabátu, vytáhl dvě pětilibrové bankovky a podal je koženému kabátu. Chlapec po nich chmátl a nacpal si je do kapsy džínsů.

„Pojď, Treve, dáme tomu hajzlovi nakládačku.“

Avšak nebylo v Trevorových silách odstoupit od třešně, a tak se koženokabátník pustil do George sám.

Když do Georgeovy tváře a na hlavu dopadly první rány, zvedl ruce v sebeobránném gestu. Cítil, že ho mladík tlačí k zemi a jen vědomí, že pokud se tomu tlaku poddá, skončí ve skinheadových zvratcích, ho dokázalo udržet ve vzpřímeném postoji. Do tváře ho znovu udeřila mladíkova pěst a Georgem projela ostrá bolest. A potom už se jen kutálel z malého kopečka, popoháněný mladíkovými kopanci.

„Hej! Co je to tam za kravál?“ Ulicí zazněl hluboký mužský hlas a mladík vzhlédl směrem, odkud se ozýval. Ve třetím patře bylo rozsvícené okno a z něj se vykláněl rozložitý muž v síťovaném nátělníku a hrozil jim pěstí. Postupně se rozsvěcela okna v celém domě. George slyšel, jak se oba chlapci klopýtavě vzdalují, zatímco sám zůstal ležet na chladné zemi a lapal po dechu.

Leonora Davidsonová zaslechla křik a vyskočila z postele. Oblékla si župan, vklouzla do pantoflí a vyhlédla z okna své ložnice. Na malé vyvýšenině pod sloupem lampy spatřila ležícího muže. Uviděla i dva prchající mladíky. Jeden z nich, oblečený do koženého kabátu, svého druhu víceméně táhl. Zaskřípala zubama. Dneska už se nikdo nemůže cítit bezpečně. Bylo nasnadě, že toho chudáka přepadli. Vyšla z bytu, po cestě sebrala klíče a běžela dolů, kde už se kolem zraněného muže shromáždil menší hlouček lidí.

„Co se stalo, Frede?“ V mrazivém nočním vzduchu jí od úst stoupaly obláčky páry. Otrásla se.

„Ti hajzlíci ho zmlátili. Ten starý chudák tudy jenom procházel a oni ho přepadli!“

George stále ležel na zemi a docela si liboval v pozornosti, již vyvolal.

„Ach, vy chudáčku.“ Leonořin hlas byl naplněn soucitem. „Zavolala jsem na policii. Budou tady každou chvíli.“

Při slově „policie“ se George zmocnila panika. Bleskurychle se zvedl ze země a začal se oprašovat.

„Policie tady není zapotřebí, opravdu ne. Stejně nikdy nikoho nechytanou. A já spěchám.“

Vyкроčil pryč od shromážděné skupinky.

„Ale kdybyste na ně počkal, mohl byste jim ty dva aspoň popsat,“ snažil se ho přemluvit Fred.

George zavrtěl olýsalou hlavou. Uvědomil si, že v tom zmatku ztratil klobouk. Zoufale se rozhlížel kolem sebe.

Leonora k němu přistoupila.

„Prodělal jste hrozný šok. Co kdybyste si ke mně zašel vypít šálek dobrého čaje?“

George nevěřil vlastním uším. Ta žena ho pozvala k sobě domů! Kdyby jí nebylo, vůbec nic by se nestalo. Mrcha pitomá!

„Všechno je v naprostém pořádku. Chci jen jít domů.“

V jeho hlase zazněla obvyklá slabost a George si všiml, že na něho soucitně pohlédla.

Zpoza rohu bytovky vyrazil policejní vůz a se zaskřípáním brzd zastavil u skupinky lidí. George si zdrceně přiložil ruce na tvář. Tohle rozhodně neměl zapotřebí.

„Klid, jen klid. Uklidněte se. Co se stalo?“

Shromáždění lidé začali mluvit jeden přes druhého.

Zahřímal hlas seržanta Harrise a George si pomyslel, že teď už jsou určitě vzhůru i ti, kteří až doposud dokázali spát.

Seržant Harris se podíval na Leonoru.

„Co se stalo?“

„Tenhle ubohý muž byl přepaden. Přesně tady na tom místě.“

Prstem ukázala na George, který se snažil nenápadně zmizet.

Seržant na něho zaraženě pohlédl.

„Kam jdete?“

„Já... já opravdu musím domů. Žena si o mě bude dělat starost....“

Harris se na něho usmál. Je v šoku, pomyslel si.

„Pojďte, pane. Zajedeme na stanici a celou záležitost vyřídíme během chvilky.“

„NE!“ I George samotného překvapila síla jeho hlasu. „Já... já... nechte mě být!“

Harris se na něho přísně podíval. „My se vám jenom snažíme pomoci, pane.“

„Sami víte, že je nechytíte. A já chci jít domů a na všechno zapomenout.“

Vyкроčil tak rázně, jak jen byl schopen.

Malý hlouček zíral na jeho vzdalující se záda. Seržant Harris kývl na konstábla Downese, nasedli do vozu a rozjeli se za ním.

„Nastupte si, pane. Zavézt vás domů je to nejmenší, co pro vás můžeme udělat.“

George vlezl do auta a srdce mu spadlo do kalhot.

„Něco takového jsem jaktěživa neviděla, Frede! Ten chudák byl určitě v šoku.“

„Máš pravdu, milá Leonoro. Chudák stará. Procházet se po ulicích není dneska pranic bezpečné...“

„Přesně tak, Frede. Já se dokonce bojím i u sebe doma za zamčenými dveřmi. Pořád toho tolik slyšíš o znásilněních a přepadeních, až ti z toho tuhne krev v žilách. A pak na vlastní oči vidíš starého chudáka, kterého takhle zmlátí a...“ Větu nedokončila.

Celou cestu ke Georgeovu domu seržant Harris v jednom kuse mluvil.

„Podívejte, pane. Kdybyste si to náhodou rozmyslel, tak prostě zaskočte k nám na stanici.“

„Přijdu, seržante. Ale v tomto okamžiku nechci nic než jet domů. Je to tenhle dům.“

Policejní vůz zastavil před Georgeovým domem a ten se kvapně odporoučel. Jen co vstoupil dovnitř, sundal si kabát, přehodil ho přes zábradlí schodiště a šel do koupelny. Tvář měl mírně opuchlou, ale nebylo to tak hrozné. Úlevně si oddechl.

Sešel zpátky do přízemí a prohlédl si svůj svrchník. Byl pokryt zvratky. George tlumeně zaklel a začal ho čistit.

Po padesáti minutách už na kabátě žádné známky jeho anabáze nebyly. Uvařil si hrnek čaje a odnesl si ho do obývacího pokoje, kde z osvětlené skříňky vytáhl láhev brandy a nalil si do čaje koňskou dávku. Posadil se do křesla a potěšeně upíjel.

Když dopil, cítil se podstatně lépe. Zvedl se z křesla, vyšel do poschodí k manželčinu pokoji a nakoukl dovnitř. Uslyšel hlasité chrápání. Sám pro sebe se usmál. Na uspání té staré brécy je zapotřebí tří tablet mogadonu, ale každopádně to stojí za to.

Potichoučku se odkradl dolů a zamířil ke skříni v hale. Otevřel ji, aby mohl odhrnout cíp koberce a pak, za pomoci šroubováku, který si tam schovával výhradně pro tento účel, vytáhl z podlahy jednu parketu. A pod ní už čekala jeho Mandy a obdivně k němu vzhlížela!

Vyjmul tu kazetu bezmála s láskou, poté vložil parketu zpátky na místo a narovnal koberec. S kazetou v ruce zamířil do obývacího pokoje. Do použitého hrnečku si nalil další pořádnou dávku brandy Three Barrels a pustil si film. Cítil, jak z něj s postupujícím dějem opadává napětí a bolest několika posledních hodin. A jak Mandy znásilňovali další a další zvrhlíci, George se konečně zcela uklidnil.

Do mysli se mu znovu začala vkrádat vize paní Davidsonové, jak si bere prsa do dlaní, jak si je zuřivě drápe. Díval se, jak si

Mandy bere do semenem potřísněných úst mužský penis a najednou měla tvář té Davidsonové a tím mužem byl on sám. Cítil, že se mu ztěžka dýchá.

Toho večera se přihodila jedna dobrá věc: teď už aspoň ví, jak se ta žena jmenuje.

Následujícího dne nešel George do práce. Napuchlost své tváře Elaine zdůvodnil tím, že má váček na kořenu zubu. Starostlivě zavolala k němu do kanceláře a potom sama odjela do práce.

Pracovala ve velkém supermarketu v centru Grantley. Seděla za pokladnou a z celého srdce se jí to protivilo.

Když George doma osaměl, dostal nápad.

Pečlivě se oblékl, nasedl do auta a vydal se do Londýna. Kochal se krásou essexského venkova (dokonce i v chladném a lezavém počasí vypadala krajina nádherně) a spřádal plány. Vzhledem k fiasku z předchozí noci usoudil, že se musí jakseptří vybavit.

Naladil si Rádio Essex a při řízení si prozpěvoval společně s The Carpenters. S lehkým srdcem a veselou myslí dojel do londýnského West Endu.

Nervózně vstoupil do sex-shopu ve čtvrti Soho. V sex-shopu byl poprvé v životě; až doposud si veškeré časopisy a videokazety objednával poštou. Jakmile se však ocitl uvnitř, z jakéhosi neznámého důvodu se zcela uvolnil.

Za pultem stál muž přibližně v jeho věku a s úsměvem na tváři pozoroval, jak si George prohlíží zboží.

George zklamalo, že vystavené časopisy a kazety jsou příliš umírněné. Umírněné a nudné. Vybral si koženou masku a zanesl ji k pultu.

„Osmdesát pět liber, kámo.“

George puntičkářsky odpočítal požadovaný obnos. Nadělí to sám sobě k Vánocům. Cítil se báječně.

„Jste na sado-maso?“

George stydlivě přikývl. „Ano.“ A usmál se tím svým nepatrným úsměvem, při kterém sotva odhaloval zuby. „Ano, jsem.“

„A neměl byste zájem o něco z tvrdého porna? Pokud ano, myslím, že bych vám mohl pomoci...“

George si vzal igelitovou tašku s maskou a znovu se usmál. Tentokrát už o poznání šířeji.

„Vzadu mám řezničiny po dvou stovkách za kus.“

George byl v rozpacích. „Řezničiny?“

Muži Georgeovy rozpaky neušly. Odvedl ho stranou a tam mu podal vysvětlení.

„Hele, žabky, co hrajou v těchhlenctěch filmech..., vypadají jako profesionálky. Jenomže ony nic nehrají, chápete? Ony to všechno fakticky prožívají. Těmhle filmům se říká řezničiny, nebo taky někdy prasečárny.“

Muž viděl, že George ještě stále váhá. Povzdechl si. V téhle branži se už pohybuje více než třicet let, propána. Úchyláka přece pozná – podívá se a vidí. Byl by přísahal na hlavu své vnučky, že tenhle chlápek úchylný je. Jasný případ.

„Podívejte, tohle vykoumali Yankeeoové. Unesou nějakou žabku. Svážou ji. Znásilní... a tak dál, však víte, jak to chodí. Všechen její křik i vzdechy jsou skutečné. Skutečné. To, co se tam děje, se opravdu stalo. Mám tady jeden kousek a ten je fakticky ostrý. Jedna holka už je mrtvá a oni ji furt šoustaj do zadku. Jako králíci.“

Georgeovy oči se zářivě leskly.

„Na kolik jste říkal, že takový film přijde?“

„Dvě kila, kámo. Můžu vám říct, že to dávám docela lacino.“

„Můžu platit Barclay kartou? Víte, už tady nemám více peněz v hotovosti.“

„Jasně, že můžete, kámo. My tady bereme všechno. Dokonce i American Express. Pokud můžete nějakým způsobem prokázat svou totožnost, tak my třeba i vaříme z vody.“

Muž se usmál a George jeho úsměv opětoval. Měl pocit, že našel opravdového přítele.

„Mohl bych tu a tam brnknout a poptat se, co máte... na skládě, abych tak řekl?“

Muž ho poplálal po rameni.

„No bodejť, proč byste nemohl, starý brachu. Schovám vám všechno, co bude mít dostatečný grády. Co na to říkáte?“ Nejraději by po rameni poplálal i sám sebe. Na lidi měl nos a tenhle chlápek byl úchylák, jako když vyšije.

„Děkuji mnohokrát. Tam, kde bydlím...“ Bezradně rozložil rukama.

„Vím, co máte na mysli. Lidi nás, skutečné chlapy, nechápou, že?“

Prodavač Georgeovi hbitě vytáhl kreditní kartu z ruky – aby si to náhodou nerozmyslel.

„Ne, nechápou.“

Z obchodu vycházel o deset minut později a zpocenýma rukama si k hrudi tiskl světle hnědou igelitovou tašku s maskou a novou videokazetou.

George Markham vstřebával obrazy a zvuky Soho a měl pocit, že teprve teď se konečně našel.

Když Elaine, znavená perným pracovním dnem, otevřela vstupní dveře, George už pro ni měl uchystanou večeři a konvici čaje.

„Jen se posad, má lásko, musíš být hrozně unavená. K večeři jsem udělal dobroučký biftek s hranolkami.“

Elaine na svého manžela zírala, jako by ho jaktěživa neviděla. Vypadal téměř šťastně.

„Děkuji, Georgi. Musím říct, že jsi mě s tou večeří velice potěšil. Mně se totiž vůbec nechtělo vařit.“

Tlumeně se uchechtl a postavil před ni šálek vařícího čaje.

„Má nejmilejší, pro tebe cokoli na světě!“

Usmál se na ni a Elaine učinila totéž.

Tady vážně něco neklape. Takhle se George pochechtával naposledy před více než dvaceti lety, když spolu ještě byli šťastní. Ustrkávala čaj a snažila se toho podezřívavého pocitu zbavit. Takový George býval před tím, než se museli přestěhovat. Než se začalo všechno bortit.

Elaine upíjela čaj a pozorovala George, jak vaří.

Zavrtěla hlavou. Bylo to nad slunce jasnější. George byl šťastný.

Ale proč?

George seděl za stolem a tupě hleděl do účetních výkazů. Před očima se mu neustále objevovaly výjevy z filmu, který si koupil v sex-shopu v Soho. Od okamžiku, kdy ten film prvně zhlédl, ztratil smysl pro realitu. Občas ho to děsilo, jako například včera, kdy seděl společně s Elaine u televize a sledovali pořad o obřích pandách. Seděl, usrkával čaj, díval se na ten film – a najednou se ztratil. Myšlenky mu odlétly k tomu druhému filmu. Dokonce v něm i *hrál*. Hlavní roli. Všechno tam měl pod kontrolou.

Zpátky do reality ho vtáhl Elainin hlas; z toho zvuku by snad i mléko zkyslo. To chvilkové blouznění ho však polekalo. V poslední době totiž vůbec nedokázal ovládnout svoje myšlenky – v kteroukoli denní či noční hodinu hrozilo, že se splaší a zavedou ho bůhvíkam.

V duchu se otřásl a sám sobě poručil, aby se pustil do práce. Znovu se zahleděl do účetních výkazů o odbytu.

„Pane Markhame, mohl byste mi věnovat pět minut?“

Do myšlenek se mu vkradl hlas Josefíny Denhamové. Otočil se na židli a spatřil ji, jak stojí mezi dveřmi a usmívá se na něj.

„Ovšem, paní Denhamová.“ Promluvil jemným a zdvořilým hlasem.

Josefína Denhamová se otočila a zamířila zpět do své kanceláře. George Markham v ní vzbuzoval nepříjemné pocity a Josefína nevěděla proč. Vždy se choval zdvořile. Nanejvýš zdvořile. Nikdy si bezdůvodně nebral volno, vždy se staral jen sám o sebe, nikdy si svévolně neprodlužoval polední přestávky a ani si z ní netropil šašky, jako to měli ve zvyku někteří jeho kolegové. Ať se to vzalo z kteréhokoli konce, George Markham mohl sloužit za vzor dokonalého pracovníka. A přesto – při pohledu na jeho měkké obtloustlé tělo a šedivé vodnaté oči ji mrazilo v zádech. Posadila se za svůj stůl a pohlédla na muže před sebou.

„Prosím, posadte se.“

Sledovala, jak si George palcem a ukazováčkem povytáhl kalhoty a teprve potom si sedl. I toto gesto ji podráždilo. Všimla

si, že se na ni usmívá tím svým zvláštním úsměvem, při kterém sotva odhaloval zuby, a byla otrávená ještě více. George se zase pokradmu díval na Josefínino mohutné poprsí. Sledoval, jak se jí hrud s každým nadechnutím nadouvá a zase klesá.

Podle jeho soudu by Josefína Denhamová svými ňadry vyhověla i přísňým požadavkům olympských bohů.

Všimla si, že se jeho úsměv rozšířil, a to ji přimělo, aby se na něj zazubila také.

„Je mi líto, že jsem vás sem musela zavolat, Georgi. Vždy jste byl výborný pracovník...“

George zpozorněl. Úsměv se vytratil.

„Obávám se, že vzhledem k tomu, jak těžké nastaly časy..., a také kvůli hospodářské recesi... inu, budeme se muset s některými zaměstnanci rozloučit. Pochopitelně vám bude vyplaceno odstupné.“

George měl pocit, jako by mu kdosi propíchl jeho soukromou bublinku štěstí.

„Je mi to jasné.“ Ale nic mu jasné nebylo. Vůbec nic mu nebylo jasné. Pro firmu už pracoval patnáct let.

„Kolik lidí odejde?“

Josefína Denhamová se zhluboka nadechla. Bude lepší, když mu to řekne hned teď, než aby to odkládala na pozdější dobu.

„Pět. Johnson, Mathers, Davids a Pelham. No a nesmíme zapomenout ani na vás, samozřejmě.“

George na ni tupě hleděl. Josefíně se zdálo, že ji tím bezvýrazným obličejem vysaje. Otrásla se.

„Jistě.“ Takže všichni starší zaměstnanci musejí odejít. Mladí samozvaní bombardáči zůstanou. George pocítil náhlé nutkání vyskočit z křesla a zmlátit tu namyšlenou štetku se zmalovaným obličejem, obarvenými blondatými vlasy a macatými, chvějícími se prsy. Špinavá a smradlavá fuchtle! Doufal, že zemře na rakovinu, sužována ukrutnými bolestmi. Doufal, že jí ty prsa rozřežou kousek po kousku. Doufal, že...

„Jste v pořádku, pane Markhame?“ znervózněla Josefína Denhamová. Už více než pět minut jen seděl a hleděl na ni. Ve tváři neměl žádný výraz, vůbec žádný. Oba věděli, že skončil. V jednapadesáti letech už ho žádná firma nepřijme. Nemohl jim

nabídnout nic tak výjimečného, aby směl doufat v opak. Neměl charisma, nebyl osobnost. George Markhama už v životě vůbec nic nečekalo.

„Je mi to opravdu velice líto, Georgi.“ Bojácně vyslovila jeho jméno. Nebyla si jistá sama sebou.

Dříve než zamířil ke dveřím, ještě jednou se na ni podíval a řekl: „Líto vám to teprve bude.“

Řekl to velice nevýrazným hlasem a Josefína mu nerozuměla. „Promiňte, jaksi jsem vám...“

George se k ní otočil a znovu se usmál.

„Řekl jsem, že líto vám to teprve bude.“

Snaží se být ironický? Sledovala, jak se odploužil z její kanceláře; ramena měl shrbenější a vypadal ještě zkormouceněji, než když přišel.

Ulehčeně si oddechla. Aspoň tohle že už má za sebou.

Sáhla po cigaretách a jednu si zapálila. Z jakéhosi neznámého důvodu se stále třásla. To jsou věci – nechat se vyvést z míry takovým záprtkem, jako je George Markham!

Ale toho úzkostného pocitu se nedokázala zbavit po celý den.

George se vrátil ke svému stolu a mlčky seděl až do polední přestávky. Pod maskou netečnosti se míhaly myšlenky jako zběsilé. Zašel do malé hospůdky U Lišky a už pět minut po dvanácté si objednával dvojité brandy.

Barmance mohlo být přibližně pětáctýřicet, vlasy měla odbarvené na blond a na oči si nalepila výjimečně dlouhé umělé řasy. Síťovaná halenka nabízela pohled na drobná povislá ňadra. George si ji znechuceně přeměřil.

Další cuchta. Všechny to jsou zkurvené mrchy. Chytil se za pusku – šokovalo ho, že na taková slova dokázal jenom pomyslet.

„Dělá to libru devadesát, prosím.“ Snažila se mluvit uhlazeně, ale dosáhla tím jen nosového huhlání.

„Děkuji mnohokrát, má drahá. Nalijte si taky jednu.“

V odpověď na jeho nepatrný úsměv roztáhla pusku od ucha k uchu a vystavila tak na odiv velké zuby zažloutlé od tabákového kouře.

George jí podal pětilibrovou bankovku a počkal si na výděvek. Poté si vzal svoje brandy, přešel k rohovému stolu a pomalu upíjel.

Až se to Elaine dozví, tak vyletí z kůže. A navíc bude mít proti němu další argument. Ach ano, na sbírání výtek byla Elaine kabrnák. Tak jako jiné ženy sbírají klobouky či boty, Elaine schraňovala výčitky. Ještě stále mu neodpustila tu dávnou záležitost. Nikdy se o ní nezminila, to ne, ale George věděl, že to mezi nimi vězí jako nějaký mlčenlivý přízrak. Zhluboka se napil a palčivé laciné brandy mu spálilo hrdlo.

Nebyla to tehdy jeho chyba. Sotva si byl vědom toho, co se děje. V jednom okamžiku se ještě na sebe usmívali, pak se smáli a najednou ta dívka začala křičet. Ach, jak křičela! Ten jekot mu pronikal skrze lebku a zabodával se do mozku. Ta hloupá čubička. Přece musela vědět, k čemu to všechno spěje!

„Hej, Georgi!“

Před ním stál Petr Renshaw, dobrá nálada a přátelský rozmar z něho přímo sálaly. George cítil, jak mu srdce spadlo do kalhot. Ještě tohle měl zapotřebí – poslouchat bláboly toho tupce Renshawa.

„Ahoj, Petře. Můžu tě pozvat na skleničku?“

„Ne, vezmu to na sebe. Ve svém milém hnízdečku tě nevidím každý den!“

George sledoval, jak Petr luskl prsty a zamrkal na tu obludu za barem.

„Vivienn, andílku můj, přines mi džin s tonikem, ledem a plátkem citrónu a ještě jednou to, co pije tadyhle můj přítel. Ach, a samozřejmě nezapomeň nalít skleničku i sobě.“

George sledoval, jak se žena nadmula pýchou a usmála se na znamení souhlasu. Petr si přisedl ke Georgeovi a pošeptal mu: „Už je to sice stará puška, ale když chce, tak umí chlapa zahrát jaksepatří.“

George znechuceně pokrčil nos a Petr se rozesmál. „Poslyš, Georgi, dám ti dobrou radu, jako chlap chlapovi.“ Dloubl George do žeber. „Když rozděláváš oheň, tak na obložení krbu nekoukej. Chápeš, co tím chci říct?“

George se usmál, protože ho nenapadlo, co jiného by mohl udělat. Kdyby mu někdo řekl, že jediný způsob, jakým lze Renshawu umlčet, je infarkt a následná rychlá smrt, byl by s tím souhlasil.

„Když myslíš, Petře.“

„Pete! Říkej mi Pete, prokrista. Petře mi nikdo neříká, dokonce ani moje stará máma, Bůh jí žehnej.“

Vivienn jim ke stolu přinesla pití a Georgeovi neušlo, že při odchodu Petra pošimrala na krku. Zatracená špinavá, smradlavá děvka!

„Kampak to koukáš, Georgi? Chtěl by sis to s ní rozdat?“ Petr se otočil a chystal se ji přivolat zpátky.

George jeho úmysl k smrti vyděsil, chňapl svého přítele za límec ovčího kožichu a obrátil ho zpátky.

„NE! Petře... Chtěl jsem říct Pete.“ Začal mluvit o něco klidněji. „Zkrátka jsem se zamyslel, to je všechno. Dneska se mi donesly špatné noviny.“

„Takže ti to řekli?“

George se na něho nechápavě podíval.

„Co mi měli říct?“ Petr bohužel napětí v Georgeově hlase nevycítil.

„Že dostaneš padáka. Už několik měsíců je to veřejné tajemství.“

George žasl. Takže o tom všichni věděli? Všichni kromě něho. Všichni se na něho dívali a pokoutně se mu smáli. Ano, smáli se mu. Smáli se mu za každým rohem!

Petr sledoval, jak se výraz Georgeovy tváře mění z němého úžasu na bezmezný vztek. Šokovalo ho to. Měl za to, že George zná. A stejně tak i všichni ostatní. V návalu lítosti položil Georgeovi ruku na rameno.

„Promiň, starouši. Kristepane, já myslel, že o tom víš. Já si fakticky myslel, že to víš.“

George se zhluboka nadechl.

„Ne, Pete. Nevěděl jsem o tom. Opravdu jsem o tom nevěděl.“

Ted' už to byl zase Georgeův typický hlas. Tichý a úslušný. „Dokonce jsem to ani netušil.“

„Ale no tak, Georgi, vlastně to ani lépe dopadnout nemohlo. Chci říct – kolik ti vlastně je? Padesát osm? Padesát devět?“

„Je mi jednapadesát, Petře. Padesát jedna let.“

„Aha. No nic, to nevadí. Tak tedy půjdeš dříve do penze. Začneš si trochu užívat. Budeš se vídat s dětmi.“

„Nemám děti, Petře. S Elaine jsme nikdy...“

„Aha.“

Petrovi činilo stále větší potíže najít další argument, kterým by mohl George utěšit. Sám měl manželku, čtyři děti a po celé širé zemi roztroušené milenky a dívky, se kterými strávil jedinou noc. Lidé jako George ho naplňovali úžasem a byl z nich nervózní. Jak je možné, že se už v jednapadesáti nemá nač těšit? Petr si svůj vlastní život v příštích letech, kdy už bude na nějaké avantýrky příliš starý, představoval tak, že bude společně se svou ženou sledovat, jak jim vyrůstají vnoučata. Podzim života si prosluní spoustou příjemných vzpomínek.

„Do toho, Georgi, dopij to. Pomysli jen na ten velkolepý mejdan, který pro tebe uspořádáme na rozloučenou! Hoď to do sebe, to ti spraví náladu.“ Znovu luskl prsty na barmanku. „Vivienn, přines nám to prosím tě ještě jednou.“

Hospoda se začínala zaplňovat a George sledoval, jak se Petr zdraví s četnými přáteli a známými. Kývl na několik lidí, kteří mu byli představeni a celou tu dobu měl v hlavě příšerný zmatek.

K čertu, co jen na to Elaine řekne?

Elaine seděla v bufetu pro zaměstnance a nezúčastněně míchala kávu.

George byl budižkničemu, avšak musela uznat, že v posledních několika týdnech se s ním dalo vyjít mnohem líp. Byl veselý. Jako tehdy – před tím malérem.

Zapudila tu nepříjemnou vzpomínku z mysli. George svůj dluh společnosti splatil. Měl čistý štít. Společně si vybudovali nový způsob života. Dvacet let je snad dostatečně dlouhá doba, aby na to mohli zapomenout.

„Jé, Elaine. Já pátky úplně nesnáším. A ty?“

Margareta Foresterrová si přisedla k Elaininu stolu a vyzula si boty.

„Jednoho krásného dne se moje nohy dostanou na stránky Guinnessovy knihy rekordů. Nejopuchlejší nohy na světě.“

Elaine se žertu své přítelkyně zasmála.

„Proč teda pořád chodíš na těch vysokých podpatcích? Poříd si nějaké pohodlné mokasíny.“

„Ne. Nohy jsou to jediné, na co můžu být pyšná. Dokud to půjde, budu je vystavovat.“

Elaine zavrtěla hlavou. „Mám ti donést kávu?“

„Ano, buď tak hodná, Elaine. A kdyby tam měli lavor studené vody, přines i ten.“

Elaine přinesla přítelkyni kávu a daly se do řeči. „Tak kampak máš letos namířeno na dovolenou?“

Elaine pokrčila rameny.

„Nejspíše zase do Bournemouthu.“

„Jdi do háje, Elaine. Dneska už do Bournemouthu nikdo nejede – tedy pokud není na invalidním vozíku. Proč nejedeš se mnou a s holkama do Španělska? Slunce, pláž, moře, sex...“

Margareta se na židli zavlnila v imaginárním tanečním rytmu.

„Už se nemůžu dočkat, až tam pojedu! Loni jsme bydleli v hotelu přímo u moře. A hned vedle nás byla voliéra s papoušky. Ty potvory vřeštěly celou noc. A znáš Karolínu, co dělá v mraženém jídle? Jednou v noci po nich naházela všechny naše boty. Byly jsme nakrklý až na půdu. A na druhý den jsme tam musely jít a poprosit, aby nám ty boty vrátili. To bylo kraválu!“

Elaine se usmála.

„Když já nevím, Margareto. George...“

„Na George se vykašli! Stojí to jenom sto dvacet babek na čtrnáct dní a máš v tom i plnou penzi. Já vím, je to v březnu a to ještě není tak teplo. Ale můžeš si být jistá, že se vždycky máme přímo královsky. Prosím, pojed s námi!“

Poprvé v životě se Elaine při pomyšlení, že by udělala něco nečekaného, cítila příjemně vzrušená. Koneckonců, George se o sebe dovede docela dobře postarat sám.

Margaret položila dlaň na Elaininu paži.

„Pojed, holka. Odvaž se dřív, než bude pozdě.“

Elaine si pomaličku přejela jazykem po zubech a pak se kousla do rtu. Margaretě neušel nerozhodný výraz v kamarádčině tváři.

„Tak tedy ano..., pojedu!“

Elaine se začala samým vzrušením smát.

„Hned po práci si půjdeme ten zájezd objednat. Pak už si to nebudeš moci rozmyslet.“

„Až se to George dozví, tak bude vzteky bez sebe!“

„Atsi! Když jsem jela poprvé, můj starý zareagoval taky tak, ale já mu řekla: ‚Žijeme jenom jednou.‘“

„To je pravda.“

Elaine se znovu kousla do rtu. Tentokrát vzrušením. Celé dva týdny bez George! Taková lahoda...

Elaine zaslechla klapnutí vstupních dveří a napřímila ramena, jako by se chystala k boji. Ale George bojovat nebude. George nikdy o nic nebojuje.

Buď se bude tvářit jako zraněný voják nebo jako vyděšený školák, případně ji obdaří výrazem, kterým jako by se ptal: „Co jsem provedl, že jsem si tohle zasloužil?“

Dále šťouchala brambory. George vstoupil do kuchyně. Elaine v sobě sebrala všecku sílu, co jí jen v sobě měla, podívala se na svého manžela a usmála se na něj.

„Ahoj, Georgi. Posad se, jídlo už je skoro hotové.“

Všimla si, že se Georgeovi zvedlo pravé obočí a silou vůle se přinutila pokračovat ve šťouchání brambor.

Sedl si na své obvyklé místo u stolu. U stolu s bílou umakartovou deskou, který si koupili kdysi dávno, když pro ně ještě byly bílé umakartové stoly důležité.

„Měl jsi dobrý den?“ Rozhodla se chovat přátelsky.

Ano, Elaine, pomyslel si George, měl jsem výtečný den. Byl jsem povolán do kanceláře té mrchy Denhamové, aby mi tam oznámila, že jsem dostal padáka. Přiložil si dlaň na ústa. S tímhle tichým klením bude muset přestat. Jednoho dne by se mohl zapomenout a zaklít i před Elaine.

„Ušlo to, lásko. A ty?“ Hlas měl tichý a bezvýrazný.

Naservírovala na talíře bramborovou kaši a vepřové nudličky. George se díval, jak je prsty srovnává do úhledného tvaru. Potom přidala hromadu hrášku.

„Dneska se mi docela dařilo, Georgi.“

Znovu zvedl obočí. To jsou věci. To je ale obrat! Elaine se líbí v práci... Kdyby měl věřit jejímu vyprávění, musel by si myslet, že od své pokladny řídí celou prodejnu.

„To je dobře, drahoušku.“

Elaine právě polévala maso šťávou a potlačila v sobě nutkání vylít celou sběračku na Georgeovu plešatou hlavu.

„To je dobře, drahoušku. To je báječné, lásko. Třesky plesky, Georgi! Jsem tvoje žena. Ke své vlastní ženě se nemusíš chovat tak škrobeně!“

Dívala se na něj a George z její tváře vyčetl neklid. S Elaine byl kříž. Docela dobře si dovedl představit její reakci, kdyby jí řekl, že z ní zdechá nudou. Že mu její hlas proniká až dovnitř hlavy a působí mu stejnou bolest jako zničující migréna. Že si přeje, aby umřela a on si tak mohl zažádat o vyplacení pojistky.

Elaine před něj postavila večeři.

Bez ustání mluvila, ale George měl vypnutý poslech jako vždy, když Elaine žvanila o práci.

„No a tak mě poprosily..., chci říct, přišla s tím jedna z našich holek..., a já si řekla: Proč ne? Moc ráda bych si vyjela do Španělska.“

„Španělsko? Říkala jsi Španělsko?“ Elaine v jeho hlase postřehla nedůvěru a to ji nadurdilo. Co si vlastně myslí? Že se nehodí, aby si *ona* vyrazila do Španělska?

„Ano, mluvila jsem o Španělsku, Georgi. Víš, to je ta země, ve které žijí Španělé.“

„A ty tam chceš jet? Ty... do Španělska?“

Elaine odložila vidličku a nůž, opatrně je opřela o hranu talíře.

„Co tím chceš říct?“

George otevřel pusku a chystal se odpovědět, ale Elaine byla v ráži, vůbec ho nepřipustila ke slovu.

„Ty si asi myslíš, že do Španělska jezdí jenom prsaté holky a blondatí Adonisové. No, řeknu ti, Georgi, že si tam s holkama báječně užijeme. Královsky si užijeme, kamaráde. A já,“ zapíchla si palec do prsou, „konečně zjistím, jak chutná skutečný život. Budu si užívat. Budu se smát. Ještě nejsem tak stará, abych si nemohla dopřát trochu zábavy.“

Pohledme pravdě do očí – než bych se dočkala nějakého po-
vyražení od tebe, to budu dřív deset sáhů pod zemí.“

Zatímco Elaine mluvila, George si prohlížel její tvář. Rysy
měla svraštělé, připomínala mu zmuchlaný kapesník a v jednom
obzvlášť hrůzném okamžiku si ji dokonce představil na pláži bez
horního dílu plavek.

A pak se začal smát. Smál se, až mu z očí vytryskly slzy
a dostal záchvat kašle. Smál se, dokud ho Elaine nebouchla do
zad, protože mu zaskočilo. A pak už neměl k dalšímu smíchu
dost sil. Zvolna začal nabírat dech.

Elaine se na něj pohoršeně dívala. Nechápala, proč se směje.

„Omlouvám se, Elaine. Omlouvám se za ten smích. Zkrátka
mě to šokovalo. Chci říct – nikdy dříve jsi nikam jet nechtěla, je
to tak? A teď najednou, z ničeho nic... Jen jeď, Elaine. Jeď a užij
si. Už teď si tě dokážu představit nádherně opálenou. Ohromně
ti to prospěje.“

Byla na rozpacích. Měla nepříjemný pocit, že si z ní George
utahuje.

Jako by četl její myšlenky. Znovu promluvil.

„Smál jsem se, protože mě i po té spoustě let ještě pořád do-
vedeš překvapit.“

Elaine si oddychla.

„Mám otevřít láhev vína, má drahá? Na oslavu?“

„Ano, Georgi. Otevři. Otevři láhev vína.“

Sedla si zpátky ke stolu a znovu se pustila do jídla. Je na
George příliš tvrdá, v tom to vězí. Nevztekal se, že mu na nějakou
dobu odjede pryč. Měl radost, že si vyrazí do světa a trochu si
užije. Skálopevně se rozhodla, že se k němu bude chovat přátel-
štěji, že se ho vynasnaží trochu více chápat. Krátce poté si přitukli.

„Na Španělsko, má drahá.“

„Na Španělsko.“

Když dovečeřeli, George vyrazil na procházku, zatímco osa-
mělá Elaine v poklidu dopila láhev vína.

George krácel ulicemi přibližně dvacet minut, ruce si vrazil
hluboko do kapes a hlavu zasunul do límce svrchníku. Měl rád
tyhle zimní měsíce, těšila ho anonymita, kterou mu skýtal tmavé

noci. Zamířil na Motherwell Street a pomaličku procházel kolem obytných bloků.

Do pekel, jak jen tu novinu o svém propuštění Elaine oznámí? Z Renshawových slov usoudil, že to bude muset zabalit v únoru. Pokrčil rameny. Dnes večer se mu ji ještě podařilo uklidnit, ale to nepotrvá věčně. Na zlomek vteřiny zavřel oči a zvažoval svou situaci. Ta výpověď Elaine jenom utvrdí v přesvědčení, že je naprosté budižkničemu.

Geraldina O'Learyová se na sebe usmála do zrcadla. Se svým make-upem stále nebyla spokojená, rozhodla se nanést ještě jednu vrstvu sytě růžové rtěnky. Doširoka otevřela ústa, přejela po nich rtěnkou a pak k sobě přitiskla rty. Znovu se na sebe usmála, teď už to bylo ono. Sáhla po kartáči a začala si pročesávat dlouhé hnědé vlasy. Ozvalo se slabé praskání statické elektřiny.

Mick O'Leary svou ženu pozoroval z postele. I po dvanácti společných letech ho dokázala vzrušit. Bylo jí šestatřicet, porodila mu tři děti, a přesto nevypadala o mnoho starší než v ten den, kdy se s ní oženil. Když si navlékala kalhotky a podprsenku, pozorně se na ni zahleděl. Jejich oči se střetly a usmáli se na sebe. Důvěrný, intimní úsměv.

„Rád bych, abys tam dneska nešla, Gerry.“

„Já tam nechci jít, Micku. Ale pokud zůstanu doma, tak toho budu příští týden litovat, víš to stejně dobře jako já. Patnáct liber je patnáct liber. A Vánoce tady budou za chvíli...“ Odmlčela se.

Mick si povzdechl. Vstal z postele a natáhl si kalhoty. „Nejspíše máš pravdu. Ale v té blůzičce nepůjdeš, že ne?“

Geraldina shlédla na blůzku, kterou si právě zapínala. „Proč ne? Co je na ní špatného?“

„Je ti přes ni vidět podprsenka.“

„Ale Micku! Ty jsi blázen...“

„No, moc se mi nelíbí pomyšlení, že by na moji ženu měli koukat cizí chlapi.“

„K nám do vinárny chodí i ženy, však víš.“ Našpulila na něj rty a Mick se zasmál.

„Ale nejsou tak hezké jako ty, holčičko.“

Geraldina se usmála a oblékla si sukni. Pak vstoupila do lodiček s vysokými podpatky a postříkala se notnou dávkou parfému.

Naposledy si zkontrolovala nalíčení a pak už společně s manželem vyšli z ložnice a zamířili ze schodů dolů.

Když vstoupili do obývacího pokoje, vzhlédli k nim Sophie, Donald a Grania, dívka ve věku tří, pěti a deseti let.

„Vrátím se až pozdě. Buďte na tatínka hodní.“

Sophie v růžovém pyžámku vztáhla ruce, aby se s ní pomazlila. Geraldina ji zvedla, nasála dětskou vůni a přivinula si holčičku k hrudi.

„Koukej sekat dobrotu, slečinko.“ Pohlédla na manžela, který se posadil a zkoumal televizní program v novinách.

„Ne aby si hráli moc dlouho. V osm hodin půjdou všichni tři na kutě.“

Grania a Donald nesouhlasně zamručeli.

„Myslím to vážně. Jinak zítra nebudou žádné sladkosti.“

Posadila Sophii vedle bratra a sestry na pohovku a oblékla si kabát. Zatímco se zapínala, rozdávala příkazy.

„Micku, kdybys měl chuť na sendvič, v ledniče je zbytek kuřete. Taky je tam pár piv. Jo, a při dobré paměti, u telefonu jsem nechala objednávku kosmetiky. Ta dívka z Avonu by se měla ozvat právě dneska večer.“

„Jdi už, Gerry. Já to všechno zvládnu. Uvidíme se později, miláčku.“

Políbila ho na rty.

„Dávej na sebe pozor, Gerry, a nikoho si nepřipouštěj k tělu. Ano?“

Geraldina pohlédla manželovi do tváře a usmála se. „Ano. Ahoj, děti.“

Postupně je všechny políbila a vyšla z domu. Do tváře ji udeřil mrazivý vítr. Zavřela za sebou dveře a vyrazila do kilometr vzdálené vinárny, ve které pracovala. Cestou si v hlavě dělala seznam vánočních dárků. Pro dvě starší děti už měla téměř všechno. Granii koupila kolo, které bylo momentálně schované u tchyně v kůlně a Donald dostane počítačovou hru. Když zabočila na

Vauxhall Drive, právě zvažovala, jestli by měla Sophii dát dětskou kuchyňku, nebo kočárek pro panenky.

Bezděky se zachumlala do kabátu. Tenhle úsek cesty nesnášela. Silnice byla široká a rozbitá, po levé straně ji lemoval les. Jako malá si v tom lese často hrávala, znala v něm každíčkou píď. A přesto ji z něho mrazilo v zádech. Byl tak tmavý, a v okolí bylo jen několik obydlených domů. Spousta byla zdemolována kvůli nové výstavbě, která se však nikdy neuskutečnila. Před mnoha lety to tady bývala dobrá čtvrť. Teď tu byl jenom les, naproti němu stály obecní bytovky a staré viktoriánské domy postupně mizely.

Při chůzi po nerovném chodníku jí hlasitě klapaly podpatky a tento zvuk ji uklidňoval. Konec ulice už měla na dohled a ulehčeně si oddechla.

Huso hloupá! peskovala sebe samu. Lekáš se stínů!

Přidala do kroku, světla na konci ulice ji přitahovala jako lampa můru.

George už na kraji lesa postával dobrých patnáct minut. Pohlédl na osvětlený ciferník svých hodinek. Tak tady ji máme. Přesně včas. Bylo čtvrt na osm.

Polkl a protáhl si prsty, nyní schované v bílých rukavicích.

Když ho Geraldina mījela, vystoupil ze svého úkrytu a chytil ji za vlasy. Za ty dlouhé hnědé vlasy, které byly její největší pýchou.

Když otevřela ústa a chystala se vykřiknout, chytil ji pod bradou a začal ji táhnout do lesa. Kopala kolem sebe ve snaze vyprostit se z jeho sevření a ztratila přitom jednu botu. Byla hrůzou bez sebe.

George funěl a hekal, byla těžší, než čekal. Namáhavě ji vlekl a její tlumené výkřiky mu lezly na nervy. Stále ji pevně držel za čelist a vlasy. S vynaložením všech svých sil ji odtáhl stranou a hodil ji na zem.

Geraldina dopadla tak prudce, až jí to vyrazilo dech. Ležela v hlíně, na chvíli docela zkoprněla. Ale opravdu jen na chvíli. George viděl, jak se staví na všechny čtyři a snaží se vstát. Vší silou ji nakopl do břicha a Geraldina se zhroutila zpátky na zem.

Držela se oběma rukama za břicho a tu si náhle všimla, že k ní ten muž přiklekl. S vypětím všech sil se odvalila stranou a snažila se postavit na nohy.

George sledoval, jak se ta žena kutálí pryč a nespokojeně zamlaskal. Teď už jí měl vážně dost. Sebral opodál ležící kus dřeva, zvedl ho nad hlavu a praštil ji s ním do hlavy. Spokojeně se díval, jak bezmocně klesá k zemi a ulehčeně si oddechl. Na chvíli si sedl vedle ní a čekal, až znovu chytí dech a srdce mu přestane tlouct v uších. Poté vytáhl kapesník a otřel si z čela krupěje potu.

Nyní, už podstatně spokojenější, se na ženu znovu zahleděl. Ležela naznak, hlavu měla odvrácenou na druhou stranu. George se pousmál. Zaplaťpámbu! Nechtěl, aby se na něj dívala. Přistoupil k ní a začal jí rozepínat kabát. Usoudil, že se mu ten plášť docela líbí, a tak si dal záležet, aby ho rozepnul opatrně. A pak, mumlaje si pod vousy, jí začal svlékat sukni. Neměla punčocháče – a to prosím pěkně v takovémhle nečase! Znovu nespokojeně zamlaskal. Když jí svlékal halenku, blesklo mu hlavou, že ta ženská má nějaké těžké paže. Blůzku pečlivě složil a položil ji dozadu vedle kabátu. Za neustálého huhlání sklouzl očima k její podprsence. Chvíli po ní přejížděl prsty a najednou jako by mu její prsy samy vyskočily do rukou. Měla na sobě podprsenku s předním zapínáním – musela tedy vědět, co se stane! George jí laskal nadra. V tom okamžiku k ní cítil hlubokou něhu. Pak vzal nůž a rozřízl jí kalhotky.

Cítil, jak v něm všechno to konání vyvolává vlnu vzrušení. A když jí rozevřel nohy, zaplavila ho taková euforie, že musel potlačit výkřik, jenž se mu dral do hrdla.

To je přesně to, co chtěla. Přesně tohle všechny chtějí.

Teprve když na ní ležel uspokojený a vyprázdněný, zjistil, proč se během jeho hrátek ani nehla.

Z onoho kusu dřeva, který mu přišel tolik vhod, čněl šestipalcový hřebík. Prorazil jí lebku a vnikl do mozku.

George na ni pohlédl a znovu nespokojeně zamlaskal.

Byla to její vina. Všechno byla její vina. S ženskýma jsou vždy jen potíže. Jsou tak neskutečně pitomé... Pitomé zatracené mrchy! Zafal pěst, napřáhl se a vší silou ji udeřil do tváře.

Kevin O'Leary nevěřicně hleděl do tváře policistky. Celou noc nezamhouřil oka a teď ho možná jenom matou smysly.

„Co jste to řekla?“

Policistka se v celém svém životě necítila takhle mizerně. Očima sklouzla na pohovku, kde se k sobě choulily tři děti. Byly stejně vyděšené jako jejich otec. Chtělo se jí křičet.

„Vaši ženu jsme našli před hodinou, pane O'Leary. Byla zavražděna.“

Pozorovala, jak se jí mužova tvář před očima krabatí a chytila ho kolem ramen.

„To není možné... to se můj Gerry nemohlo stát... můj krásný Gerry ne. Prosím, řekněte, že to není pravda. Prosím vás.“

Sotva Kevin O'Leary vyřkl poslední slovo, hlas se mu zlomil a zakryl si rukama tvář. Mezi prsty mu protékal proud slz.

„Tatínku! Tatínku, neplač!“

Desetiletá Grania k sobě přivinula mladšího bratra a sestru. Tatínka ještě nikdy plakat neviděla.

„Chci svoji maminku. Kdy se maminka vrátí domů?“

Právě v tom okamžiku, kdy bylo Kevinu O'Learymu řečeno, že se mu zbortil celý svět, George Markham své ženě připravoval chutnou snídani.

Elaine vešla do kuchyně, z vůně vajec a slaniny se jí sbíhaly sliny.

„Ach, Georgi. Já bych to udělala.“

Dokonce vykouzlil i úsměv.

„Ale já jsem ti tu snídani *chtěl* uvařit, má lásko. Hrozně moc tě miluji, víš, Elaine?“

„Skutečně?“

Z jakéhosi neznámého důvodu v ní Georgeova vyznání lásky vyvolávala větší nepokoj než jakýkoli jiný jeho čin.

George jí přidržel židli a Elaine usedla ke stolu.

„Všechno to sněz, má drahá.“

Elaine pohlédla na smažená vejce, slaninu a rajčata a vrátil se jí apetit.

George se na ni díval, jak jí.

Právě proto jsi tak vypasená, Elaine, pomyslel si. Pro tu tvoji nenažranost.

„A co to bude teď, má drahá? Čaj, nebo káva?“ Mluvil uhlazeně, ostatně jako vždy.

Ale George měl tajemství. Velice důležité a úchvatné tajemství, se kterým se nesvěří živé duši.

Také se nasnídal. Nevěděl sice proč, ale toho rána měl hlad jako vlk.

Elaine seděla za pokladnou supermarketu. Každý zákazník, který dnes prošel obrovskými skleněnými dveřmi, měl v hlavě jednu jedinou věc: znásilnění a vraždu Geraldiny O'Learyové. Od okamžiku, kdy bylo nalezeno její tělo, si o té novině špitalo celé Grantley, ozývaly se různé názory a dohady.

Pokladny rachotily, lidé vkládali do tašek svoje nákupy a Elaine si povídala se zákazníci, která se s obětí znala osobně.

„Už při pouhém pomyslení na tu hrůzu mi jde hlava kolem.“ Žena se odmlčela a na chvíli věnovala veškerou svou pozornost obrovité krabici kukuřičných lupínků, kterou se pokoušela nacpat do nákupní tašky.

„Chci říct – chudinka Gerry měla ty nejúžasnější děti, jaké jste kdy mohla vidět. A byla šťastně vdaná.“ Mudrlantsky pokývala hlavou. „A kolik z nás může něco takového dneska říct?“

„V tom máte naprostou pravdu. Kdo ji vlastně našel?“

Žena si upravila hedvábný šátek. V supermarketu bylo horko a začínala ji svědit hlava.

„Takový malý klučina, co roznáší noviny. Vždycky chodívá zkratkou přes Vauxhall Drive a tam ji taky našel... úplně mrtvou!“ Znovu zavrtěla hlavou.

„Vsadila bych se, že je to jenom začátek. Zapamatujte si moje slova – tohle je jenom začátek.“

Elaine se zaškaredila a podala jí účtenku.

„Dělá to sedmnáct liber a osmdesát pět pencí, prosím.“

Žena otevřela peněženku a vytáhla dvacetilibrovou bankovku. „Člověka by okradli i za bílého dne! A že bych si někam zašla na večeri – na něco takového raději ani nemyslet!“

Elaine se na ni chápavě usmála, ale myšlenkami byla stále u Geraldiny O'Learyové. Chudák ženská, taková hrozná smrt ji potkala. Otřásla se.

Vrátila ženě drobné a začala se věnovat další zákaznici.

Znásilnění a vražda Geraldiny O'Learyové vyděsilo celé Grantley. Každá žena si byla vědoma, že se to mohlo docela dobře stát i jí, a to pomyslení jim nahánělo hrůzu.

Byly vystrašené i vzrušené zároveň. Něco takového se totiž v Grantley ještě nikdy nestalo.

Inspektorka tajné policie Kate Burrowsová pohlédla na ležící tělo a prudce sebou šklubla.

Seržant tajné policie Willis ji pokradmu sledoval, a když si všiml, jak zbledla, nepatrně se usmál.

Který soudný člověk, pomyslel si, by svěřil vyšetřování znásilnění a vraždy ženské? Na tyhle věci jsou ženy příliš cimpřlich.

Nestoudně po Kate přešel očima. Na svůj věk vcelku obstojná kočka. Na jeho vkus měla sice poněkud plochou hrud, ale zato její nohy a oči se mu líbily. Tmavě hnědé oči dokonale ladily s vlasy.

Patologova slova vtáhla Willise zpět do reality.

„Hřebík pronikl do hlavy tudy.“ Prstem ukázal na Geraldinin spánek. „Rána byla vedena zleva a hřebík zasáhl i mozek. Domnívám se, že smrt nastala okamžitě. Na stehnech a prsou jsme našli zbytky spermatu, což je u těchto případů dosti neobvyklé. Sperma většinou nacházíme jen ve vagině oběti.“

Muž si promnul oči palcem a ukazovákem pravé ruky.

„Ránu do tváře jí zasadil až po smrti. Jak můžete vidět, rozdrtil jí nos. Rovněž má několik polámaných žeber. Odvážím se tvrdit, že ji nakopl. Nakopl ji tak silně, že jedno ze zlomených žeber propíchno plíci.“

Zavrtěl hlavou. „Šlo o velice brutální a nadmíru pečlivě připravený útok. Na kolenech oběti jsou škrábance a částčky pudy. Podle mého soudu se mu ze všech sil stavěla na odpor.“

„Našli jste pod nehty kousky kůže? Nebo zjistili něco jiného, čeho bychom se mohli chytit?“ Kate promluvila tichým zastřeným hlasem.

Zavrtěl hlavou. „Obávám se, že ne. Samozřejmě můžeme odeslat vzorky toho spermatu k testům na DNA...“ Odmlčel se a pokrčil rameny. „Možná že na jejích šatech najdeme nějaká textilní vlákna nebo vlasy. Dáme vám vědět.“

Patolog začal pomalu a pečlivě probírat Geraldininu genitální ochlupení. Myšlenkami už byl zase u své práce. Kate od rychle šednoucího ženského těla odvrátila zrak.

„Díky.“

Vyšla z márnice, Willis jí byl těsně v patách. Žádný z nich nepromluvil jediné slovo, dokud nedorazili zpátky na grantleyskou policejní stanici. Seděli v bufetu a usrkávali kávu.

„Heleďte, moje milá, nesmíte si to tak brát. To se stává.“

Kate pohlédla na svého mladšího kolegu a zachmuřila se. Zhluboka se nadechla.

„Jak se vůbec opovažujete něco takového vyslovit?“ Řekla to tlumeným, ale dostatečně důrazným hlasem. „Odkud berete právo chovat se ke mně tak přezíravě? Prý: ‚To se stává!‘ Tohle si vážně myslíte?“

Nevěřícím hlasem pokračovala: „Vy si vážně myslíte, že paní Geraldina O’Learyová stojí v nebi a říká si: ‚Inu, to se stává?‘ Že její manžel a děti bezmocně krčí rameny a říkají si: ‚To se stává?!‘“

Začala zvyšovat hlas a Willis se rozpačitě rozhlédl kolem sebe.

„Žádné takové – tohle se nestává, milý zlatý.“ Položila důraz na poslední dvě slova. „Někde venku se volně pohybuje vrah. Chápete, jak je to obludné? Chápete? No tak CHÁPETE?“

Willis strnule seděl na židli, zbrunátnělý studem. Všichni lidé v místnosti zmlkli a dívali se na ně.

„Znamená to, že většina normálně žijících žen nevytáhne po půl páté, kdy se stmívá, paty z domu. Znamená to, že ženy, které žijí samy nebo jejichž manžel pracuje v noci, budou sedět ve svých domovech a klepat se strachy. Znamená to, že se ani v zamčeném autě nebudou cítit dost bezpečné. Znamená to, že rodiče mladých dívek budou hrůzou bez sebe, dokud se jim dcera nevrátí ze školy, z práce nebo odjinud. A takhle bych mohla pokračovat donekonečna, ksakru! A vy si tady sedíte a opovažujete se mi říct, že tohle se zkrátka stává!“

A ještě jedna věc, když už tady řešíme takovéto věci. Já jsem inspektorka tajné policie. Jsem vaše nadřízená. Takže se podle toho ke mně napříště chovejte. Po celých šest měsíců, co jsem tady, to nikdo nebral na vědomí. Ale ode dneška se mnou budete jednat s náležitou dávkou respektu.“

Kate se zvedla ze židle a rázně vypochoďovala z bufetu, zanechávajíc za sebou hrobové ticho.

Willis si ztěžka povzdechl. Přistoupil k němu jeho přítel seržant Spencer.

„Tak dračice nám ukázala drápy, co? Čůza jedna! Kdyby tak mluvila se mnou, hned bych jí jednu vrazil!“

Od nedalekého stolu se ozval ženský hlas. „To jste teda chlapák, Spencere. Nemáte tu vraždu náhodou na svědomí? Slyšela jsem, že oběť měla přeražený nos.“

„Jděte do háje!“ Spencer si šel sednout zpátky ke svým kamarádům.

„Zatracené ženské. Ten, kdo dopustil, aby se dostaly na šéfovské posty, by měl vyhledat pomoc psychiatra. A pokud jde o Burrowsovou... To je přece taková kráva nebeská!“

„Bylo jí svěřeno vyšetřování té sexuální vraždy, takže ti asi nezbude než se s tím smířit.“

Spencer se podíval na původce té věty. „Tak jo. Však my už si počkáme, jak se jí bude dařit, že ano? Já osobně bych chtěl, ať mi vyhulí.“

„A právě v tom je nejspíš zakopaný pes, Spencere. *Ona* by ti rozhodně hulit nechtěla.“

Všichni se zasmáli.

Spencer zvedl svůj hrnek čaje a volnou rukou udělal na druhého muže vulgární gesto.

„Ale ty bys to mohl zkusit, Fishere.“

Fisher se zazubil.

„Ledaže bys mě hezky poprosil!“ Mnohoznačně zatřepotal rameny.

Spencer dopil zbytek čaje. Zatracené ženské. Musí dojít ke znásilnění, aby člověk zjistil, co jsou vlastně zač. Nechtěl se mylit, ale ta praštěná O'Learyová si o to určitě koledovala.

Kate Burrowsová seděla ve své kanceláři a snažila se uklidnit. Připouštěla, že byla na Willise tvrdá, ale on jí zkrátka lezl na nervy. Většina neuniformovaných strážníků z vyšetřovacího oddělení grantleyské policie jí lezla na nervy. Promnula si tvář. S různými ústrky se musela vyrovnávat od prvního okamžiku, kdy se dala k policii, brala to jako riziko povolání. Ovšem zde, v Grantley, to nabíralo nevídaných rozměrů...

Obrátila svou pozornost na spis před sebou. Chtěla si do paměti zapsat veškeré informace. Stejně jako u svých předešlých případů i tentokrát chtěla vědět víc než její mužští kolegové. Pustila se do čtení.

Po chvíli se ozvalo zaklepání na dveře.

„Vstupte.“

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil Willis.

„Ano?“ řekla odměřeně.

Willis kývl hlavou. „Madam, pokud zrovna nemáte moc práce, rád by s vámi mluvil superintendant Rachette.“

„Děkuji vám, Willisi.“

Sledovala ho, jak se otočil a zkroušeně vyšel z místnosti. V duchu si udělala křížek na čelo a vyrazila.

„Chtěl jste se mnou mluvit, pane?“

Superintendant Rachette se na ni usmál. „Posadte se, Kate. Nejspíše už víte, že se nám ozvaly celostátní deníky.“

Usmála se. „Sice jsem to až doposud nevěděla, ale není to nic nečekaného.“

„Jsou otravní jako vždy. Musíme je udržet co nejvíce na uzdě. Doufejme, že to s touto vraždou skončilo. Za dva týdny tady máme Vánoce, další vražda by byla hotová katastrofa.“ Z hlasu superintendanta Rachetta byla patrná únava a Kate vůči němu pocítila lítost.

„V tomto okamžiku se v podstatě nemáme čeho chytit. Doufáme, že nám něco přinese soudní pitva. Už jsem zařídila obchůzky, naši lidé zajdou do všech domů v okruhu jedné míle. Obvyklý postup. Promluví si se všemi muži od čtrnácti do pětadesáti let, prověří jejich auta, zaměstnání, zjistí, kde se včera večer mezi půl sedmou a sedmou pohybovali. A abych nezapomněla – do funkce vedoucí sekretariátu jsem jmenovala seržantku Dawkinsovou. Je dobrá.“

Superintendant Rachette zvedl ježaté prošedivělé obočí. „Věřím, že se to obešlo bez nějakých větších problémů.“

„Ani ne.“ Kate se posmutněle usmála. „Dvě ženy nasazené k velkému případu. Někteří vyšetřovatelé rudnou vzteky už při pouhém pomýšlení.“

Rachette se hlasitě rozesmál. Kate Burrowsovou měl rád.

„Dělejte, jak uznáte za vhodné, Kate, je to váš případ. Uvítal bych, kdybyste mě průběžně informovala o všech postupech při vyšetřování.“

„Ovšem, pane. Ale tenhle případ se mi nějak nezdá. Geraldina O'Learyová sice pracovala v Rudysově vinárně, ale z toho, co jsem se doslechla, vím, že se nechovala nijak vyzývavě, přestože byla pohledná a mužům se bezpochyby líbila. Nicméně prověřujeme všechny hosty, většina z nich je zdejších. Její manžel byl včera večer doma a hlídal děti. Kolem půl osmé mu volala distributorka kosmetiky Avon paní Conroyová, nadiktoval jí objednávkou a povídali si, dokud krátce po osmé nepřišla matka Geraldiny O'Learyové s vánočními dárky. Manžel nevraždil, to je nade vši pochybnost. Má skálopevné alibi.“

Rachette na ni kývl.

„Zdá se, že tahle práce vám dokonale sedí.“

Kate potlačila zívnutí. Dnešek jí dal pořádně zabrat a ještě pořád nebyl u konce.

„A mně se zase zdá, pane, že tenhle případ bude pěkně tvrdý oříšek. Sakramentsky tvrdý.“

George vešel do domu a potěšeně vstřebával teplo sálající z ústředního topení. Třásl se zimou. Pod paží si nesl místní noviny. Zvuky z kuchyně mu napověděly, že Elaine vaří. Sundal si kabát, pověsil ho do šatníku v hale a potichoučku vešel do kuchyně.

Elaine se otočila od dřezu a nadskočila.

„Georgi, ty jsi mě ale vylekal! Neslyšela jsem tě přicházet.“

Mávala si rukou před obličejem, jako by jí bylo příliš horko.

Usmál se.

„Promiň, drahoušku.“ Posadil se ke stolu a rozevřel noviny. Přes celou přední stranu se táhlo jediné, velkými písmeny vytištěné slovo: VRAŽDA.

Pohodlně se usadil na židli a pustil se do čtení. *Dnes ráno bylo v grantleyském lese nalezeno tělo mrtvé ženy. Oběť byla znásilněna. Cítil, jak mu tělem prostupuje vlna vzrušení. Jedná se o paní Geraldinu O'Learyovou, dvaatřicetiletou matku tří dětí.*

Ubohé děti! Ubohé, nešťastné děti! Zavrtěl hlavou a znovu se začel.

Elaine před něj postavila hrnek čaje a George k ní zvedl oči.

„Není to příšerné, Georgi? Chuděrka nešťastná! A chudinky děti, přijdou o matku takovýmhle hrozným způsobem a ještě k tomu těsně před Vánocemi.“ George překvapila míra vzrušení v Elainině hlase.

„Dneska se v práci nemluvílo o ničem jiném. Teď má každá žena pořádně nahnáno, to si určitě dovedeš představit.“

George nespokojeně mlaskl a zakroutil hlavou. „Dávej si na sebe dobrý pozor, Elaine.“ Namířil na ni prstem. „Slib mi, že budeš jezdit z práce taxíkem. Nechci, abys za tmy vystávala na autobusových zastávkách.“

Vyvalila na manžela oči a potom se usmála.

„Ach, Georgi! Ty můj hlupáčku starý!“

Ač nerada, musela uznat, že ji manželova starostlivost nesmírně potěšila. Jezdit z práce taxíkem! Inu dobrá, bude tedy domů jezdit taxíkem, když George říká, že není bezpečné, aby za tmy vystávala na autobusových zastávkách!

Začala podávat večeři.

Později toho večera se zpráva o sexuální vraždě objevila v televizním zpravodajství. Elaine žalostně zavrtěla hlavou. Zato George se usmíval. Svým nepatrným úsměvem, při kterém sotva odhaloval zuby.

Když se Kate konečně dostala domů, bylo už čtvrt na dvanáct. Zajela na příjezdovou cestu svého domu a řekla si, že se pro dnešek nebude obtěžovat s parkováním v garáži. Byla příliš unavená. Vystoupila z auta, zamkla ho a potlačila mohutné zívnutí.

Když se blížila ke vstupním dveřím, náhle se otevřely a žena neurčitěho věku ji prakticky vtáhla do předsíně.

„Pojď dovnitř, moje milá, určitě jsi zmrzlá na kost. Večeři jsem ti dala do trouby, aby nevystydla.“

Kate se sama pro sebe usmála. Matka si pořád myslí, že je mi osmnáct.

„Kde je Lizzy?“

„Koupe se, za chvíli bude dole. Slyšela jsem o té hrůze, co se dneska stala. To je příšerné, namouduši příšerné! Udělal to manžel?“

Kate šla za matkou přes obývací pokoj do kuchyně, kde na malém snídaňovém pultíku ležela vidlička a nůž. Spokojeně se posadila na vysokou stoličku a vzala si od matky šálek vařící kávy.

„Neudělal to manžel, mami.“

Evelýna O'Dowdová ji neposlouchala, Kate to však nevadilo. Její matka nikdy nikoho neposlouchala.

„Takové věci má přece obvykle na svědomí manžel nebo někdo jiný z přízně...“

Evelýna otevřela troubu a Kate se začaly sbíhat sliny, když se k ní donesla neodolatelná vůně dušeného hovězího masa.

„Pozor, ať se nespálíš, je to vařící.“

„Díky, mami, přesně tohle jsem potřebovala.“

„Upekla jsem taky chleba.“

Evelýna O'Dowdová byla malá a drobná, vypadala jako ptáček. Černé oči jí ustavičně těkaly, nikdy na ničem nesetrvaly dlouho. Vždy nosila pouze černé šaty, které jen umocňovaly její štíhlost. O svou čtyřicetiletou dceru se pořád starala, jako by jí bylo deset. Kate ji milovala.

Matka odlomila kus chleba a posadila se naproti ní s šálkem kávy a vždy přítomnou cigaretou. Zhluboka si potáhla, pak vyfoukla kouř přes snídaňový pultík a usmála se.

„Tehle případ bude hezounké peříčko na tvůj klobouk – pochopitelně až ho vyřešíš. Což se ti určitě podaří, tím jsem si jistá.“ Řekla to s nezlomností v hlase.

„Děláme vše, co je v našich silách, mami, ale na nějaké závěry je zatím příliš brzy.“

Kate jedla s ohromným západem, což její matku naplňovalo nevýslovným nadšením.

„Kdyby táta žil a mohl tě dneska vidět, ten by samým štěstím umřel!“

Kate se sama pro sebe usmála. Matčina irská pořekadla neje-
nomže obvykle nedávala smysl, ale často byla i zábavná – ačkoli
s tím by Evelýna nejspíše nesouhlasila.

Declan O'Dowd dřel v londýnských docích, aby mohl svým dvěma dětem dopřát dobré vzdělání. Katin starší bratr žil v Austrálii, kam se odstěhoval už před dvaceti lety. Vystudoval stavební inženýrství a měl manželku a pět dětí, které však Kate ani její matka jaktěživ neviděly. Kate udělala kariéru u policejního sboru. Declan O'Dowd zemřel jako šťastný člověk vzápětí po jejím absolutoriu na Hendonu.

Matka se ke Kate nastěhovala krátce poté, co přišla na svět malá Lizzy. Danny Burrows, Katin manžel, ji opustil, když byly Lizzy tři měsíce. V průběhu let se tu a tam ukázal, každému obrátil celý svět naruby a pak zase zmizel. Kate se v koutku duše děsila nadcházejících Vánoc, protože měla tušení, že Danny přijede na další bleskovou návštěvu. Lizzy otce zbožňovala, a z tohoto důvodu nebylo pro Kate snadné zachovat si jasnou hlavu.

Zaslechla klapot pantoflí, jak do místnosti vešla její dcera.

„Ahoj, mami. Slyšela jsem o té vraždě. Koukaly jsme na to s babičkou v televizi.“

„Ahoj, holčičko moje, pojď sem a dej mi pusu.“

Lizzy šla k matce a objala ji. Ve svých šestnácti letech vypadala nádherně. Kate občas krása její vlastní dcery děsila. Lizzy podědila o'dowdovské tmavé vlasy, v tom se podobala své babičce a matce, ale zároveň měla porcelánově bílou pleť a jiskřivé fialkové oči. Bylo jí šestnáct, ale postavu měla na pětadvacet. Na rozdíl od své matky neměla plochou hrud', už teď nosila podprsenky s košíčky číslo dvě a prsa jí stále rostla. Byla stejně vysoká jako matka, ale mnohem půvabnější. Po matce nezdědila jediné – její chytrou hlavu. Byla sice mazaná jako liška, ale nerada se učila, nezajímala se o nic, co zavánělo studiem. Pracovala v místní drogerii Boots, doplňovala zboží do regálů a čekala na ten kouzelný den, kdy ji povýší na pokladní. Tohle byla její nejvyšší ambice a Kate se s tím smířila.

„Jaký jsi měla den, zlatíčko?“

„Ušlo to, mami, všechno jako obvykle. Při tom předvánočním kalupu jsme pořád v jednom kole. Dneska jsem si ani nestačila vypít kávu. Šéf se nechal slyšet, že je se mnou vskutku nadmíru spokojený.“

Poslední slova řekla legračně upjatým tónem a Kate s Evelynou vyprskly smíchy. Kate si odlomila další kousek chleba a vytřela jím šťávu z talíře.

„Mám ti napustit vanu, mami? Minulý týden jsem v Body Shopu koupila koupelovou sůl z té jejich aromaterapeutické řady. Má levandulovou vůni, ta prý má uklidňující účinky.“

„To by bylo báječné. Dnešek mi dal docela zabrat.“

Lizzy vyšla z místnosti a Kate s matkou se na sebe usmály.

„Namouduši, je to hodné děvče, Kate. Dneska jí zase volal ten hoch. Myslím, že je to láska.“

Kate si vytáhla z matčiny krabičky cigaretu, zapálila si a odstrčila od sebe talíř.

„Je mladá, co nevidět se kolem ní začnou točit kluci.“

„Máš pravdu, Katie, ale nedělej si o ni starost. Myslím, že si neuvědomuje, jaký má na ně vliv – rozumíš?“

„Podle mě ji právě tohle jenom přidává na přitažlivosti. Musíme na ni dávat pozor.“

„Dáme. Dokuř tu cigaretu a já tady zatím trochu poklidím. Myslím, že teď potřebuješ jedno jediné – pořádně se vyspat.“

Kate se znovu usmála. Matka byla spokojená jediné tehdy, když se mohla o někoho starat. Kate nevěděla, co by si bez ní v uplynulých šestnácti letech počala.

O něco později vyšla nahoru do koupelny a ponořila se do horké voňavé koupele. Měla za sebou šestnáct hodin práce bez jediné přestávky. Viděla ženu, které kdosi při vražedném útoku roztránil lebku, postarala se o vyřízení administrativních záležitostí a vyslala více než třicítku policistů a policistek na obchůzku všech domů v okolí místa činu. Měla k dispozici informace o všech a o všem.

A přesto se díky své matce stále cítila jako malá holka.

Po takovémto dni to byl docela příjemný pocit.

George ležel v posteli vedle Elaine. Naslouchal jejímu hlasitému chrápání a usmíval se do tmy. Kdykoli ve svých myšlenkách zabloudil ke Geraldině O'Learyové, dostavil se nádherný pocit.

Ještě jednou si v duchu promítl svůj čin. Postupně probíral krok za krokem a blahořečil si za svou prozíravost.

Svraštěl čelo.

Do mysli se mu vkradl obraz matky. Přejel si rukou po obličeji, jako by tím chtěl ten výjev vymazat. Viděl matku v době, když byl ještě malý chlapec. Její vlasy, přirozeně rezavé, žádný přeliv jako u Elaine, zářily ve slunečním svitu. Průzračně zelené oči se jí šelmovsky leskly a George viděl sám sebe, jak se na ni usmívá. Před očima se mu zobrazil celý pokoj: litinový krb ozdobený sušenými květinami, textilní tapeta s viktoriánským vzorkem a robustní honosná sedačka potažená černou kůží. Zahlédl i hadičku a porcelánovou misku.

George se tu vidinu pokusil zapudit, byla však příliš silná.

„Pojď k mamince, chlapečku můj.“ Měla hlas jako med. Vztáhla k malému chlapci ruce. Kdesi v dálce se ozvala siréna protileteckého poplachu. George stál mlčky před ní.

Znovu promluvila, tentokrát už příkřeji.

„Řekla jsem, abys šel k mamince, Georgi.“

Chlapec pohlédl ke dveřím a matka se začala smát.

„Pojďte sem, děti!“ zvolala.

George zděšeně hleděl na bratra a sestru, kteří právě vstupovali do místnosti.

„Lehni si na podlahu, chlapečku můj.“

Dítě zavrtělo hlavou a začalo bezděčně ustupovat dozadu. Všimlo si, jak se matčiny narudo nalíčené rty stočily do ohyzdného tvaru.

„Nezlob maminku, Georgi. Lehni si na tu podlahu.“

Dítě pozorovalo, jak se kolem něj ostatní sestupují do půlkruhu. Starší bratr Josef byl tak blízko, že George z jeho dechu cítil vůni smažených vajec.

Zavřel oči a trpně čekal na nevyhnutelné. Už jim rozdala cukrátku, budou to tedy chtít odbýt co možná nejrychleji. Když ho starší děti stáhly na podlahu, dostavil se obvyklý mrazivý pocit v žaludku. Když mu matka stahovala kraťasy a trenýrky, zalila ho vůči ní mohutná vlna nenávisti. Ležel s tváří na podlaze, sourozenci ho drželi, a George cítil, jak z nich vyzařuje zášť.

Rozplakal se. Nejprve tiše, posléze usedavě, žalostně – to když mu matka začala do konečníku strkat gumovou hadičku. Snažil se tomu vzepřít, avšak marně. Cítil, jak do něj vtéká teplá mýdlová

voda a pak už se dostavil nepříjemný, škubavý pocit, jak se střeva zbavovala svého obsahu. Trhl sebou a prudkým pohybem ze sebe hadičku vyrval. Měl to za sebou.

Zemdeně ležel na podlaze a vzhlížel k matčině usměvavé tváři. Na čele mu vyrazily krůpěje potu a začalo mu být nevolno.

A potom viděl, jak se k němu přibližuje matčina silně nalíčená tvář a vzápětí ucítil vlhkost jejích rtů, které se mu přisály k ústům.

„Teď se cítíš mnohem líp, že ano, chlapečku můj?“

Ležel na podlaze obývacího pokoje, byl zemdený a chtělo se mu zvracet. Potlačil v sobě touhu křičet a tupě přikývl.

A pak ho matka něžně vzala do náruče a odnesla ho do postele. Ucítil příjemný chlad ložního prádla, vůni mýdlových vloček Lux a tehdy se znovu ozvala ta bolest, kterou si nosil zasutou v nejzazších zákoutích duše.

Všiml si, že se na něj znovu usmála.

„Ty jsi takový maminčin vojáček, vid' Copak jsi maminčin?“

Dítě se na ni podívalo skrze slzami pokryté řasy a povzddechlo si; celé drobné tělíčko se zachvělo.

„Jsem maminčin vojáček.“

Nato ho matka znovu vytáhla z postele, přitiskla si ho ke svým bujným nadrům a na chlapcův obličej a krk dopadl déšť polibků.

George ten výjev sledoval, jako by se díval na nějaký film. V naději, že se obraz ztratí, zavřel oči. Avšak matka nezmizela.

Matka tam ještě stále byla.

Byla sobota a George zůstal sám doma. Pečlivě umyl nádobí od snídaně, uklidil je na místo a uvařil si šálek čaje. Zatímco se čaj vyluhoval, George si zašel do kůlny pro alba, do kterých si lepil výstřižky z novin.

Posadil se ke kuchyňskému stolu a otevřel první album. S úsměvem pohlédl na známé obrázky a tělem mu projela vlna vzrušeného očekávání.

Zakrátko už se nebude dívat na tváře lidí, které zavraždil Petr Sutcliffe, bude mít album svých vlastních obětí. První krok už učinil.

George se napil čaje a pustil se do čtení, přestože znal každé slovo nazpaměť. Po chvíli se podíval na hodinky. Byla téměř doba oběda. Do Elainina návratu z práce zbývala ještě spousta hodin. Rozhodl se, že si pustí video. Pocítil radostnou euforii nad tím, jak mu to všechno nádherně vychází a bezděky zaťal ruce v pěst.

Žádná Elaine. Žádný kravál. Nikdo, komu by se musel věnovat.

Zanesl alba zpátky do kůlny, zamkl dům, na oknech vedoucích do ulice zatáhl závěsy, vytáhl telefon ze zástrčky a vložil do videa kazetu se svým novým filmem.

Když před ním začaly kmitat obrázky, konečně se docela uklidnil.

Dívka na obrazovce vypadala přesně jako Geraldina O'Learyová a ti nejdivočejší muži mu připomínali jeho samého.

Přesně o tomhle všem ženským jde. Přesně tohle všechny chtějí. Chodit po světě se zmalovanými tvářemi a zahalené v oblacích parfému. Dokonce i velice mladé dívky. George je měl dokonale přečtené.

Tyto myšlenky ho tak rozrušily, až se mu prudce rozkmitala víčka.

Viděl filmy, ve kterých hrály dívky školou povinné. A školačky, které vídal v reálu, byly nachlup stejné. Všechny se učí jedinému – jak se stát děvkou. George to moc dobře věděl, tolikrát je přece pozoroval při cestě do školy. Začal pokyvvovat hlavou. Některé z nich měly holé nohy. Ňadra, jimž dávaly vyniknout školní uniformy, se jim vyzývavě pohupovala. Ach ano, George věděl o ženách vše. Většina z nich po tom jde jako divá. Umírají touhou. Nu což, několika z nich ještě ukáže, zač je toho loket. Ach ano, dříve než zestárne, dá jim co proto.

Dívka na televizní obrazovce byla mrtvá.

George se oprostil od rušivých myšlenek. Tenhle úsek měl nejraději.

Usmíval se.

Seržantka Amanda Dawkinsová přinesla Kate šálek kávy.

„Děkuji. Já bych si to kafe donesla sama.“

Seržantka se usmála. „Vypadáte zničeně.“

Kate přikývla. „Cítím se pod psa. Včerejšek byl příšerný a dneska to nevypadá o moc líp.“

Amanda se posadila naproti.

„Postupně začínáme třídit poznatky z obchůzek. Akce tohoto typu mají jeden háček – každý, kdo má na souseda nějakou pifku, se ho snaží namočit.“

„Já vím. Problém je v tom, že z pěti set takovýchto křivých obvinění obvykle jen jedno nebo dvě stojí za to, abychom za ním šli.“

„Vypijte si to kafe, madam, nebo vám vystydne.“

Kate se na ni usmála.

„Pojďme si tykat, Amando. To jen včera jsem trochu ujela, protože je mi z támhle té party nanic.“

Mávla rukou směrem k úřadovně vyšetřovatelů.

„Oni si myslí, že všude byli a všechno vědí. Ale počínaje dneškem začnu dělat pořádky. Snažila jsem se k nim chovat přátelsky, ale to jaksi nezabralo.“

Amanda se zasmála a vystavila na odiv křivé bílé zuby.

„Tomuhle ansámblu ještě nikdy nevelela žena. Jsou z toho trošku vedle, abych to řekla slušně.“

Kate upila kávy.

„Mám ti něco říct, Amando?“

Dívka přikývla; tón, jakým byla ta otázka vyřčena, jí zkrabatil čelo.

„Zvysoka kašlu na to, co si myslí. Jestli mě ještě jednou naštvou, tak je z toho případu odvolám. Byla bych ti vděčná, kdybys to trochu roznesla. Víš, co mám na mysli?“

Amanda se uchichtla.

„Úplně přesně, madam.“

„Kate.“

„Promiň, Kate.“

„To už je lepší. A teď se pojďme pustit do práce, protože mám takový pocit, že touhle vraždou to všechno teprve začalo. Ať už to udělal kdokoli, na svůj hlavní výstup se teprve chystá a já bych ho ráda dostala dřív, než stačí napáchat další zlo.“

Katino zaujetí udělalo na dívku hluboký dojem. Těšila se, že bude spolupracovat právě s ní a ne s některým vyšetřovatelem.

Seržant Spencer obě ženy pozorně sledoval. Povzdechl si. Štouchl do svého přítele seržanta Willise, kývl hlavou jejich směrem a jeho narudlá tvář se zachmuřila.

„Zdá se, že z holek se stávají dobré kamarádky,“ řekl znechuceně.

Willis podrážděně zakroutil hlavou.

„Ježíšmarjá, dej už s tím pokoj. Burrowsová tady zkrátka velí a basta. Pojďme dát hlavy dohromady a najít toho zatraceného pitomce, který ještě pořád běhá na svobodě.“

Spencerovi zkameněla tvář.

„No jasně, tvoje zkušenosti s krámskými zlodějíčky a vandaly se nám budou ohromně hodit, že jo?“

Willis mírně zčervenál. Hodnost seržanta neměl dlouho a tohle byl jeho první velký případ. S výjimkou Spencera mu to nikdo jiný nepřipomněl. Co jiného by však od toho člověka mohl čekat? Spencer byl největší ignorant a nadutec z celého týmu.

„Díky, že ses o tom zmínil, Spencere. Tohle jsi zkrátka celý ty – jenom člověka srážíš na kolena. Vzhledem k tomu, že pátráme po totálním idiotovi, možná bychom se měli zaměřit na lidi s podobným myšlením, jako máš ty, co říkáš?“

Spencer vypadal, jako by mu někdo vlepil facku. „Ty drzý mladý hajzle!“

Willis se usmál. „A ty jsi zase nevrlý starý hajzl. Víš, kde je v tvém případě zakopaný pes? Nikdy jsi to nedotáhl výš než k hodnosti seržanta – je to tak? Kdyby ses čas od času poslouchal, možná bys zjistil proč.“

Willis odkráčel, zanechávaje za sebou Spencera s pusou dokořán, třesoucího se úžasem a vztekem. Proti jeho vůli mu náhle v mysli vytanula myšlenka, kterou nemohl přejít bez povšimnutí: pravda bolí.

Kolikrát už tuhle větu řekl jiným lidem?

Mockrát.

Usilovně se snažil znovu zamyslet nad případem; zahleděl se na zvětšenou fotografii Geraldiny O'Learyové, jež visela na zdi.

Byl to snímek z místa činu. Vedle fotografie její šednoucí tváře s přeraženým nosem byla připíchnutá menší fotka, ukazující Geraldinu, jak ji před několika měsíci zachytil její manžel: směřící